

vat välittämättömyydestä antaa uusi isku neuvostoval-
lalle.

Jo nyt ne kirjoittavat, että niiden on saatava vielä enemmän viljaa, rautaa, vaskea ja yleensä kaikkia raaka-aineita; että sitä varten on tarpeen vieläkin suurempi Neuvostojen Venäjän ryöväys. Ne lähettävät tänne parven kauppa-, teollisuus- ja pankkiasiamiehiään, jotka yhdessä Venäjän porvariston kanssa koettavat sisältäpäin palauttaa isäntäin vallan. Ja neuvostovallan kieltäytymiseen ne ennemmin tai myöhemmin vastaavat uudella rosvoushyökkäyksellä.

Mutta entiset «liittolaisemme» — Englannin, Ranskan ja Japanin hallitukset, joiden rosvoussuunnitelmat neuvostovalta paljasti, julkaisemalla salaiset sopimukset, — ne alkavat silloin hyökätä meitä vastaan saadakseen palan saaliista.

Suuren vallankumouksen suuri maa on kuoleman vaarassa! Joka puolelta sitä yhä ahtaammalle puristaa kansainvälisten rosvojen tulinen rengas. Joka kulmalta lentävät kapitalistiset korpit, jotka tarkasti katselevat, mistä päästä iskeä kiinni Venäjän työmiesten ja talonpoikain ruumiiseen.

Venäläiset porvarit — kavaltajia.

Mutta miten suhtautuu nykyään saksalaiseen ja englantilais-japanilaiseen imperialismiin porvaristo? Se tervehtää näitä ryöväreitä. Porvaristo sadoissa tuhansissa, kymmenissä miljoonissa lehdissään levittää hävitöntä herjausta, että työväen puolue on — Wilhelmin agentti, vakoilija ja provokaattori. Pääoma on siinä nähnyt verivihollisensa, joka ei ole ollenkaan taipuvainen puolustamaan porvariston rahasäkkiä ja auttamaan tätä porvaristoa rikollisessa ryöväystoiminnassaan.

Mutta kun itse porvaristo oli syösty vallasta ja sen valtiollinen järjestö, sen isänmaa oli hävitetty; kun oli rakennettu uusi valta, köyhälistön, neuvostojen valta, s. o. työväen ja talonpoikain sosialistinen isänmaa, niin porvaristo heti muutti rintamaa.

Se käy kumartamassa saksalaisille; se kantaa niille leipää ja suolaa, kuten «bolshevikkien sorrosta» vapauttajille. Melkein kaikilla saksalaisten imperialistien mie-

hittämällä alueilla venäläinen porvaristo käy läheiseen liittoon valloittajain kanssa, ja venäläiset valkokaartilaiset yhdessä saksalaisten väkivallan tekijäin kanssa alkavat toimeen panna «järjestystä»: ammuskella neuvostoja, vangita talonpoikia ja työmiehiä, saattaa entisiin oikeuksiinsa kaikkia suurtilallisia ja kapitalisteja, armotta rangaista talonpoikia, jotka olivat ottaneet tilallisten kalustoa j.n.e. Saksalaiset auttavat venäläisiä porvareita tekemään selvän neuvostotasavallasta ja erittäin halukkaasti kokoovat porvarillisia kaupungin duumija ja kaikenlaisia porvarillisia «yhteiskunnallisia järjestöjä», mitkä ovat kokoon pantu kapitalisteista ja niiden agenteista.

Mutta toinen osa porvaristosta, jolle saksalaisten valta kuitenkin tuottaisi liian tuntevan vahingon, pitää välttämättömänä tehdä sopimuksia Japanin ja Englannin pääoman kanssa ja tulla Venäjälle ei saksalaisen, vaan japanilaisen pistimen käressä. Tämä osa porvaristoa myy neuvostovaltaa toisesta päästä, ja kutsuu työväkeä ja talonpoikia vastaan ei eurooppalaista vaan aasialaista valloittajaa, jonka takana seisoo Englannin pääoma.

Venäjän porvaristo kavaltaa neuvostojen isänmaata ja pettää sitä. Sillä he hyvin käsittävät, että jos saksalaiset tai japanilaiset englantilaisten kanssa saattavat järjestyksensä, niin he, vaikkakin menettävät osan voitoistaan, niin toinen osa jää heille, mutta pääasia, jää mahdollisuus riistää työmiestä, ottaa talonpojasta seitsemän nahkaa. Ja vielä yhden asian tietää porvaristo: se tietää, että jos neuvostovalta pysyy, niin porvaristo menettää kaikki voittonsa ja ainiaaksi menettää mahdollisuuden uudelleen istua työläiskansan niskaan. Sen vuoksi se ei ainoastaan halua auttaa köyhälistön valtaa, puolustaa työväen ja maalaiskyöhlälistön sosialistista isänmaata, vaan välittömästi auttaa kansainvälisiä rosvoja ryöstämään ja leikkelemään punaista tasavaltaa.

Entäs menshevikit ja oikeistolaisosialivallankumoukselliset? Mitä tekevät nämä kavaltajat uhkaavain tapahtumain edessä, joita me nyt koemme? He tekevät sitä, että käyttäen hyväkseen vallankumouksen vaikeaa

asemaa, yksissä neuvoin porvariston kanssa valmistavat neuvostovallan räjäyttämistä.

Odessassa ne kovasti vastustivat puolustusta ja kaiken evakuoimista. Niillä on yksi tunnussana, yksi toivo, sama toivo, joka syttyi nyt kaikissa porvareissa: kaataa neuvostovalta, ennen kaikkea kaataa työväen ja talonpoikain hallitus. He vuorena seisoivat «puolustaakseen» porvarillista isänmaata, liikevoiton isänmaata. Silloin, kun vallassa oli porvaristo, Gutshkovit, (Kerenskit, Tereshtshenkit) Gutshkov suuri moskovalainen liikemies, monimiljonääri, valtakunnanneuvoston jäsen ja Keskus-sotateollisuuskomitean puheenjohtaja, sota- ja meriministeri ruhtinas Lvovin ministeristössä. Tereshtshenko, kuuluisa sokeritehtailija, ulkoministeri Kerenskin ja rahaministeri Lvovin ministeristössä, jotka «työskentelivät» yhdessä ententen maiden pörssimiesten kanssa rosvosopimusten perusteella, silloin he kaikin neuvoin kannattivat tätä porvaristoa. Silloin he kaasivat koko meren herjausta työväestön ja talonpoikain niskaan, jotka eivät erikoisesti pyrkineet sovintoon porvariston kanssa. Mutta kun puhe oli vaarasta ei porvarilliselle, vaan talonpoikain ja työväen isänmaalle, ei Rjabushinskiin vallalle, vaan työläis-talonpoikaiselle vallalle, niin silloin heillä oli toinen laulu: lakaista työmiesten valta, kutsua lakiasäätävä kokous, jossa Tshernovin rinnalla tulee istumaan Miljukov, yhdessä työmiesten ja talonpoikain kanssa saavat äänioikeuden kaikki keinottelijat, suurtilalliset, nylkyrit, kenraalit ja junkkarit, kapitalistit, tunnottomat kauppiat, pahansuovat sabotaagen harjoittajat, sanalla sanoen kaikki ne voimat, jotka kannattivat neuvostovallan kukistamista.

Tuossa taas paljastuu menshevikkien ja oikeistolais-sosialivallankumouksellisten kavaltajaluonto, heidän pääoman agentin yksinkertainen luontonsa. Isäntä puolustaa kukkaroaan ja valtaansa — lehmäkauppias samassa on huutamassa: «Ahkeruus iloni!» Isäntä tahtoo kaataa työväen hallituksen ja siinä tarkoituksessa tekee likaisia sopimuksia kansainvälisten rosvojen kanssa, kieltäytyen puolustamasta työväen isänmaata — lehmäkauppias heti huutaa isännän tunnussanan: «Alas neu-

vostovalta!» ja alkaa «toimia». Niin muodoin menshevikkien ja oikeistolais-sosialivallankumouksellisten puolueet, joilla viellä on hävyttömyyttä kutsua itseään sosialisteiksi, osottautuvat olevansa samassa laumassa ei ainoastaan Kornilovin, Rjabushinskiin ja Miljukovin kanssa, s.o. venäläisten suurtilallisten ja kapitalistien kanssa, vaan myös samassa leirissä Wilhelmin, Japanin mikadon ja Englannin kuninkaan sekä heidän ammattiteurastajainsa rosvoseurueen kanssa. Työmiehiä ja talonpoikaisköyhälistöä vastaan nousee kansainvälisen porvariston ja yhdessä venäläisen porvariston rintama. Mutta näiden lurjusten talutusnuorassa hyppii menshevikki-oikeistolais-sosialivallankumouksellinen koirarakki, joka koettaa purra työmiestä ja pakoittaa hänet luopumaan vallastaan. Eipä ilman menshevikkien lehti «Novij Lutsh» kirjoita suoraan, että tehtaات ja pankit on palautettava kapitalisteille. Lehmäkauppiaille on sama ohjelma kuin porvaristolla, ja tämän ohjelman nimi on: *kavallus ja petos*.

Sosialistisen isänmaan liittolaiset.

Mutta työväen ja talonpoikaisköyhälistön isänmaalla on ei ainoasataan vihollisia, vaan myös liittolaisia. Nämä liittolaiset ovat — Euroopan köyhälistöt.

Tosin on paljon kirjoitettu ja puhuttu kansainvälisestä vallankumouksesta, mutta sitä ei vielä ole. Se ei kuitenkaan merkitse, että sitä ei tule. Pääinvastoin, kaikki merkit puhuvat sen puolesta, että Euroopassa verkallisemmin, kuin me sitä tahtoisimme, mutta kuitenkin kypsyy vallankumouksellinen murrostila, ja toiselta puolen, että voitokaskin tähän asti saksalainen imperialismi alkaa taipua omien rosvousuroittiensä painostuksesta.

Ennen kaikkea, imperialisti vallat uudella voimalla kävivät toistensa kimppuun, alkaen tavattomat taistelut, mitkä, nähtävästi, taas päättyvät ratkaisematta. On kasattu uusia ruumispiinoja — eikä mitään muuta.

Mutta samaan aikaan kaikkialla leviää ennen kuulamaton nälänhätä. Tähän nälänhätään verraten mei-

dän venäläinen nälkämme näyttää enemmän kuin siedettävältä. Elintarpeiden tuontia Saksalle ja Itävallalle ei ole tuskin mistään. Ne voivat saada vaan pienen osan siitä, mitä halusivat ryöväitä Ukrainasta. Kotona on syöty viimeinen pala, ja keväällä nälänhätä kasvaa enemmän kuin koskaan ennen. Englannissa ja Ranskan sakin asiain tila on vaan hiukan parempi. Elintarpeiden tuonti Amerikasta nopeasti pienenee, sillä Amerikakin itse jo siirtyy korttijärjestelmään ja jakaa leipää puolinelkäläisen normin mukaan.

Kaikkien sotivain maiden talous on uuvutettu viimeiseen asti. Rosvoisanmaat voisivat säilyä vaan yhdellä ehdolla: kaikkien kansalaisten yksimielisyydessä ollessa, kaikkien porvarivaltion alamaisten täydellisen alistumisen vallitessa. Mutta juuri sitä ei ole, eikä voi olla. Itse porvaristo alkaa mädätä, ja ilmi alkavat tulla ne etujen ristiriitaisuudet, mitkä sodan aikana tähän asti olivat tukahdutettuina. Sellainen on asiain tila ennen kaikkea Itävalta-Unkarissa *). Tshekkien maa — Böhmi julistaa itsensä itsenäiseksi tasavallaksi. Eteläslaavilaiset, puolalaiset, ukrainalaiset, saksalaiset, unkarilaiset, rumanialaiset j.n.e., — sanalla sanoen kaikkien kansain porvarihuokat, mitkä asuvat Itävalta-Unkarissa, kovasti taistelevat keskenään, heikentäen yleisen valtiojärjestyksensä — Kaarlon keisarikunnan voimaa. On aivan selvää, että sellaisissa oloissa köyhälistön, työväen luokan, on helpompi nousta porvariston valtiovaltaa vastaan. Ja sen vuoksi itävaltalais-unkarilainen köyhälistö, joka ensiksi venäläisen jälkeen nosti joukkotaistelun lipun tammikuussa, alkamalla yleisen lakon riistäjiä vastaan ja muodosti työväenneuvostoja, ei tullut tukahdutetuksi: neuvostot elävät vieläkin ja harjoittavat ankaraa lakkotaistelua.

Mutta Saksassakaan ei ole niin rauhallista, kuin luulevat ne, jotka näkevät Wilhelmin, vaan eivät näe paljon muuta, mitä tapahtuu tässä kaikkein vahvimmas-

*) Tämä kirjanen on kirjoitettu kesällä. Sen jälkeiset tunnetut tapahtumat Itävallan ja Saksan vallankumoukset — ovat vahvistaneet kirjottajan ennustukset, Suomentaja.

sa rosvovaltiossa. Saksalaiset militaristit miehittivät Viron, Liettuan, Ukrainan, alkavat anastaa Suomea. Näiden alueiden porvaristo itse kutsui saksalaisia pelastajina ja suojelijoina köyhälistöä vastaan. Mutta nälkiintynyt saksalainen villipeto ryöstää niin julmasti, että alkaa hajaannus: Ukrainan porvaristo, ukrainalaiset menshevikit ja oikeistolais-sosiaalivallankumoukselliset, jotka toivat saksalaiset sotajoukot, alkavat itkeä, että saksalaiset sotajoukot eivät kuule heitä. Niin on muillakin alueilla. Erilaisten kansallisten porvaristojen yhtymä Saksan imperialismiin kanssa halkeilee. Ja tämä tilanne taas heikentää Wilhelmin keskusvallan voimia ja sen vuoksi tekee mahdolliseksi köyhälistölle Saksassa ja sen valtaamilla alueilla ryhtyä tarmokkaampiin toimenpiteisiin. Kaikkialla saksalaisille joukoille syntyy kapinallinen, vallankumouksellinen selkärme: lätkiläis-työmiehet, Viron rengit, Puolan työmiehet ja Ukrainan talonpojat järjestävät kapinallisia joukkueita kaikilla Saksan valtausalueilla. Tämä kaikki heikentää keskusvaltiovaltaa ja helpottaa Saksan köyhälistölle vallankumouksen asiaa. Tammikuussa koko Saksan läpi kulki lakkojen laine, Berlinissä muodostui Työväen Neuvosto ja muissa suurissa kaupungeissa oli tapettuja ja haavoitettuja, vankiloihin joutui vallankumouksellista köyhälistöä. Mutta, huolimatta imperialistisen valtion verisestä painostuksesta, koko tammikuun jälkeisenä aikana on huomattavissa työmiesten äänetön nousuliike, ja lakkoja on ollut ympäri Saksaa. Jos ottaa huomioon verisen teurastuksen länsirintamalla, hajaannuksen eri kansallisuusryhmäin välillä ja elintarvepulan kärjistymisen, huolimatta Ukrainan ryöväyksestä, niin meidän eteemme kuvastuu kapitalististen valtioiden välttämättömän romahduksen ääriviivat.

Kapitalistinen yhteiskuntajärjestys on nyt mätänemistilassa, mikä tapahtuu sitä nopeammin, mitä heikompi on kapitalismin perusjärjestö — imperialistinen valtio. Sen takia kapitalismi särkyi ennen kaikkia Venäjällä; Venäjän jälkeen tälle tielle tuli Itävalta-Unkari, missä oikeastaan jatkuu yhtenäinen vallankumousprosessi, mikä voi aiheuttaa porvariston romahduksen

aikaisemmin, kuin luulemmekaan. Kun tämä tapahtuu, niin heti siihen asti sidotut voimat tulevat esille tavat-
tomalla nopeudella: silloin on välttämätöntä uskoma-
ton kansallisuuskysymysten kärjistyminen, pienten so-
tain syttymien riippumattomuuden puolesta ja, vih-
doinkin, yleinen köyhälistön esiintyminen. Tämä aika,
jolloin kruunuja karisee kymmenittäin kuninkaitten
päistä — ehkäpä, päiden kanssa yhdessä — on kaikkein
odaksuttavin, vielä enemmän, välttämätön seuraus ny-
kyisten kapitalististen valtioiden rosvourotöistä.

Eurooppa elää vallankumouksen aattona ja sen ensi
hetkiä. Jos venäjällä vallankumouksella nyt onkin
paljon pelissä, niin Euroopan imperialismilla on pelissä
kaikki. Monet näkevät vaan sen, että Venäjän vallanku-
mous on mennyt umpikujaan, kaikilta puolin petoeläin-
ten ympäröimänä. Mutta itse asiassa vielä suurempaan
umpikujaan on joutunut eurooppalainen imperialismi,
joka seisoo oman hautansa partaalla.

Venäjän köyhälistön ei pidä, se ei voi, sillä ei ole
oikeutta joutua epätoivoon: sillä on uskollisia liittolai-
sia, ne ovat myöhästyneet, mutta ne tulevat. Kansain-
välinen vallankumous — se ei ole hurskas toivomus. Se
johtuu kaikesta asiain tilasta Euroopassa. Ja kerran alet-
tuaan, se tulee voittamattomaksi.

Järjestäytymään! Aseisiin!

Kansainvälinen vallankumous ei kuitenkaan ota
meiltä itseltämme vastuuta. «Toivo kansainvälistä
vallankumousta, mutta älä itsekään torku» — sellaisen
pitää olla meidän tunnussanamme. Vaikkapa miten toi-
vottaisiinkin kansainvälistä vallankumousta, niin on
meidän itsemme ennen kaikkea valmistaututtava taiste-
luun. Sillä, jos kansainvälinen kapitaali murtaa meidät
kaikki ennen, kuin tapahtuu vallankumouksen purkaus
lännessä, niin kansainvälisen vallankumouksen asia,
vaikka se ei lopukkaan meidän häviömme vuoksi, vaan
se kumminkin tulee lykätyn takaisin. Ja päinvastoin,
lokakuun vallankumouksen saavutusten säilyttäminen ja
laajentaminen, työväen diktatuurin vahvistaminen, kan-

sainvälisten rosvojen karkoitus tulee välttämättä kärjis-
tämään ja kehittämään köyhälistön kansainvälistä val-
lankumousta. Sen tähden Venäjän köyhälistön ja talon-
poikausköyhälistön velvollisuutena on voimakkaasti val-
mistautua välttämättömään taisteluun, voimakas järjes-
täytymistyö, rivin sulkeminen, talouden kuntoon saatta-
minen, voimakkaan työväen ja talonpoikain punaisen
sosialistisen armeijan rakentaminen.

Nyt jo on täysin selvää, että työmiehet ja talonpoi-
kausköyhälistö itse Venäjällä selviytyi vihollisistaan.
Mutta työläistalonpoikaismiehille jäi raskas perintö:
kolmivuotisen sodan ja suurtilallisten sekä kapitalistien
isännöimisen nälännyttämä maa. Mutta toiselta puo-
len, itse työväen luokkakin, nuori ja vielä tottumaton,
ei voinut heti järjestää maan rappeutunutta ja hävitet-
tyä taloutta. Sen nuorille hartioille joutui täydellisen
uudestarakentamisen, aivan uuden maailman luomisen
koko raskas taakka, missä kapitalistit eivät hallitsisi
työmiehiä, vaan työmiehet pitäisivät kurissa kapitalis-
teja. Ei kumma, että tätä tehtävää suoritettaessa
tehtiin paljon virheitä, välistä raskaitakin. Mutta toi-
selta puolen, koko joukko henkilöitä muista luokista
tunkeutui köyhälistön järjestöön, kalastaakseen mutai-
sessa vedessä. Tuollaisen suuren vallankumouksen aika-
na välttämättömässä kaaoksessa, jolloin vanha järjes-
tys pannaan pääläelleen, yritteliäät roistot voivat tehdä
paljon pahaa. Ja työväen on karsittava tämä paha ar-
motta, kaikella ankaruudella, minkä ansaitsevat sellai-
set henkilöt.

Mutta työmiesten itsensäkin on nyt ajateltava ja
tunnettava se asema, mikä nyt on työväenluokalla. Tä-
hän asti eivät vielä muutamat ole selvillä siitä, mitä
lokakuun vallankumous toi mukanaan. He eivät vielä
ymmärrä, että valtakunnan rahasto — nyt on heidän
yhteinen, työväen rahasto; että tehtaas ja pankit, ovat
heidän yhteisiä tehtaitaan ja pankkejaan; että tähän
kaikkeen on suhtauduttava suurimmalla säästäväisyy-
dellä, sillä se nyt ei ole isännän, vaan oma. Ja tuhat
kertaa parempi on hiukan ahkeroida, panna kuntoon
järjestönsä, tehtaiden johto koko Venäjällä, kuin mie-

lessään ajatella: «mutta jos kaikki muuttuu: senpä vuoksi minä toistaiseksi pidän huolta vaan itsestäni: vaikkapa päivä niin minun — yhdentekevää, isäntä tulee — ja kaikki korjaa.» Tällaiset ajatukset — ovat vanhojen, orjallisten, lakeijantunteiden jätteitä, joita vallankumous ei vielä ole ajanut muutamien päistä. Tätä vastaan on työmiesten itsensä taisteltava. Meillä on paljon puutteellisuuksia. Mutta työväestön ei pidä siihen suhtautua niinkuin herrain ja porvarien, jotka seisovat syrjässä, ovat vahingoniloisia ja naureskelevät Sillä he nauravat viholliselleen. Iloitkoot tästä heidän kanssaan heidän agenttinsa, sosialivallankumoukselliset ja menshevikit. Mutta työmiehet eivät naureskele itseään, vaan on heidän vahvalla työllä, innokkaalla järjestäytymisellä korjattava kaikki puutteellisuudet, nostettava itseään, muistettava vanhaa ajatusta, että työväenluokan vapautumisen on oltava itsensä työväenluokan asiana. Ei mennä porvaristoa kumartamaan, eikä perääntyä, vaan kulkea eteenpäin kumouksen tietä, päättäen asia ottamalla kaikki tuotantovälineet loiseläinten käsistä ja muuttamalla kaikki tehtaot ja konepajat kaikkien työntekijöiden yhteiseksi omaisuudeksi. *Työläisten yleisvaltakunnallisen taloudellisen järjestön aikaansaaminen* — on hetken tärkein tehtävä.

Toisena sellaisena tehtävänä on *kansan asestaminen*. Työmiesten ja talonpoikain on luotava oma punainen armeijansa, joka antaisi kaikille osansa, olipa se saksalainen tai japanilais-englantilainen imperialismi, olipa se meidän «kotoinen» isänmaallinen porvaristomme. Ilman aseellista köyhlistöä ja talonpoikaisväestöä ei ole minkäänlaista vapauden taetta. Jos työmiehellä ja talonpojalla ei ole kivääriä kädessä, jos he eivät osaa puolustaa maitaan, tehtaaitaan ja valtaansa, s. o. sosialistista isänmaataan, silloin heidät tukahduttaa ja repii paloiksi imperialistinen porvaristo. Kapitaalinen hyökkäystä valmistetaan. On myös valmistaututtava torjumaan tätä hyökkäystä.

Vallan, imperialistisen sodan rosvouskilpailussa vallankumous tukahdutti. Nyt on kysymys oikeudenmukaisesta köyhälistön vallan puolustamisesta ja kansa-

lissodasta, jota valmistavat porvariston rosvovaltiot köyhälistön valtiota kommunia vastaan. Ensi kerran maailman historiassa köyhälistön valtio on pakoitettu käymään vallankumouksellista sotaa. Tähän asti vallankumoukselliset luokat esiintyivät ase kädessä vaan kapinan aikana, sen takia, että köyhälistöllä ei koskaan ollut käsissään valtiovaltaa, eikä se koskaan voinut käyttää tätä valtiovaltaa taistelussa pääoman sotavoimain kanssa. Mutta nyt on aivan toinen asema venäläisellä köyhälistöllä, yhtenä internatsionalistisena köyhälistön vallankumouksen joukkueena. Se yksin kaikista köyhälistöistä omaa valtiojärjestön, sosialistisen isänmaan, joka tulee tuomaan järjestelmällisyyttä ja suunnitelman mukaisuutta suureen taisteluun työn ja pääoman välillä koko maailmassa. Missään ei ole sellaisia mahdollisuuksia kansainvälisen vallankumouksen sotavoimain järjestämiselle kuin meillä. Ja Venäjän köyhälistö-talonpoikaisvaltion armeija, mikä puolustaa sosialistista isänmaata — on ei ainoastaan Venäjän köyhälistön armeija, vaan se tulee olemaan kansainvälisen vallankumouksen etujoukkona.

Tätä armeijaa on rakennettava heti, hetkeäkään kadottamatta. Ei entisen yleisen asevelvollisuuden perusteella, antamalla kaikki valta aatelis-porvarilliselle upseerikunnalle. Sosialistinen vallankumous tarvitsee hyviä puolustajia, joiden käsi ei vapise taistelussa kapitalistien ryövärien kanssa. Kaupunkilaistyöläiset, mitkä ovat tottuneet koneiden käsittelyyn, ensiksi opetettuina, — siinä on meidän «upseerikuntamme». Täydellinen porvariston aseista riisuminen (sen voi pakoittaa juoksuhautain kaivuun) — täydellinen, yleinen, jokaisen työmiehen ja köyhän talonpojan asestaminen, — sellaisen pitää olla punaisen, sosialistisen, vallankumouksen luokka-armeijan.

Historia ei koskaan anna anteeksi, jos me emme osaa järjestää sotavoimiamme. Meidän nyt vaadimme saksalaisilta, englantilaisilta ja muilta tovereiltamme, että he taistelussa voittaisivat vihollisensa. Mutta heidän pitää järjestää sotavoimiaan salaisesti, jottei kukaan näkisi, hiljaksen poliiseilta ja vakoilijoilta, ilman

varoja, tavattomain rangaistusten unalla, ampumiseen asti. Meillä taas on täysi vapaus, varat, vissi järjestö. Jättää *tämä* käyttämättä on mahdotonta. Muutoin me joudumme häviölle, ja meistä sanotaan: «he antoivat ottaa itsensä tyhjin käsin».

Sosialistinen Venäjä on sodan partaalla useampain maiden petoeläinten kanssa. Sata vuotta sitte, kun Ranskan porvaristo heitti niskoiltaan suurtilalliset, se antoi sysäyksen koko joukolle porvarillisia vallankumouksia koko maailmassa. Sitä vastaan nousivat Euroopan suurtilallisten hallitukset. Mutta uusi voima, porvaristo, ei ainoastaan osannut lyödä takaisin kaikki viholliset, vaan löi ne lopullisesti useissa voitokkaissa taisteluissa. Sodat ja vallankumoukset vyöryivät yli koko Euroopan ja asettivat suurtilallis-itsevaltioiden yhteiskuntajärjestysten sijalle porvarillis-kapitalistisen yhteiskuntajärjestyksen.

Meidän vuosisatamme alussa sattui yleismaailmallinen rosvosota. Mutta tämä sota herätti laajain massain tyytymättömyyden henkiin. Sen sijaan tuli vallankumous, äärettömän paljon raskaampi, mutta myös äärettömän paljon suurempi, köyhälistön sosialistinen vallankumous. Sen ensimmäinen isku ja ensimmäinen voitto — oli lokakuun voitto Venäjällä. Ja kuten sata vuotta sitte Euroopan feodaalit koettivat tiukkana renkaana puristaa nuorta Ranskan porvaristoa, aivan samoin nytkin kapitalismin sudet jo juoksevat jakamaan nuorta köyhälistö-talonpoikaistasavaltaa.

Vaara on lähellä ja se on suuri. Mutta meidän asiamme, työväen asia, — on omissa käsissämme. Meidän järjestäytymisestämme, meidän valmistautumisestamme riippuu paljon. Ja soikoon nyt lakkaamatta merkkikello ja kutsukoon kaikkia työmiehiä ja talonpoikia neuvostasavallan lippujen alle, kommunismin taistelulipun alle.

Järjestäytymään, toverit! Aseisiin!

329(471)SKP

1

KAIKKIEN MAIDEN KÖYHÄLISTÖ, LIITTYKÄÄ YHTEEN!

N. LENIN

MAALAISKÖYHÄLISTÖ JA VALLANKUMOUS

Suomalaisten Kommunistien SarjaJulkaisu

N° 33

Hinta 15 kop.

Kustantaja: Suomalaisen Kommunistisen Puolueen
Keskuskomitea. — Pietari 1918.

2550

Esipuheeksi.

Maaseutuköyhälistön olot Venäjällä tsarismien aikana olivat mitä kurjimpia. Senpä vuoksi onkin käsitettävissä ne toimenpiteet, joihin Neuvostohallitus vallan käsiinsä otettuaan on ryhtynyt tämän sosialistisen rakennejärjestelmän pääkysymyksen ratkaisemiseksi.

Heinäkuun 11 p:nä tänä vuonna annettiin dekreetti, jolla luotiin alkuperusta maaseutuköyhälistökomiteoille. Mutta kun myöhemmin havaittiin näitten komiteain ei vielä täysin vastaavan tarkoitustaan, se kun tiesi toisen valtaorganin muodostamista maaseudulle (varsinaisten paikallisten neuvostojen rinnalla) niin ryhdyttiin tämän voimia hyödyttömästi hukkaavan ja sekaannusta asioissa aiheuttavan esteen poistamiseksi.

Useassa paikoin Venäjää pidettiin maaseutuköyhälistön edustajain neuvottelukokouksia. M.m. äskettäin Pietarissa, jolloin otti osaa 20.000 Pohjoisen alueen köyhälistön edustajaa. Kuudennen yleisvenäläisen seurojen edustajakokouksen aikana pidettiin Moskovassa „Beduota“ (Köyhälistö) lehden toimituksen järjestämä Moskovian alueen köyhälistökomiteain edustajain neuvottelukokous, jossa tov. Lenin piti tässä kirjasessa suomalaisessa asussa esitetyn puheen Venäjän talonpoikaiskysymyksestä. Ja lopuksi hyväksyttiin neuvostojen kuudennessa edustajakokouksessa erikoinen päätöslauselma, (lukija tapaa sen kirjasemme lopussa) jolla köyhälistökomiteain muodostaminen päätettiin järjestää Neuvostotasavallan perustuslain mukaiseksi.

Köyhälistön järjestäytyminen on tärkein vallankumouksen kysymys.

— Toverit! Maalaisköyhälistön järjestäytyminen on tärkein meidän sisäisen rakennusjärjestelmämme kysymys, vieläpä koko meidän vallankumouksemme pääkysymys.

Lokakuun vallankumous asetti tehtäväkseen ottaa kapitalistien käsistä tehtaat ja konepajat saadakseen tuotannon välineet yleiskansallisiksi ja antamalla kaiken maan talonpojille muuttaa maatalous sosialistiseksi.

Ensi osa tehtävästä oli paljoa helpompi täyttää kuin jälkimäinen. Kaupungeissa kohtasi vallankumous suurtuotannon, jossa työskenteli kymmeniä ja satoja tuhansia työläisiä. Tehtaat ja konepajat kuuluivat vähälukuisalle kapitalistijoukolle, josta työläisten oli helppo suoriutua. Työläisillä oli jo pitempiaikainen aikaisemmissa työtaisteluissa saavutettu kokemus, joka oli opettanut heitä toimimaan yksimielisesti, päättävästi ja järjestynein joukoin. Sitä paitsi ei tehdasta eikä konepajaa tarvinnut jakaa; tärkeätä oli vain, että koko tuotanto järjestettiin työläisluokan ja talonpoikaissäestön pyrkimyksiä silmällä pitäen, etteivät työn tulokset joutuneet kapitalistien käsiin.

Aivan toisin on asian laita maakysymyksessä. Siinä oli sosialismin voittoon viemiseksi välttämätöntä ryhtyä joukkoon n.k. pakkoluovutustoimenpiteitä. Heti saada aikaan suuresta joukosta pikku talonpoikaistalouksia suuri yhtenäisyys oli mahdotonta. Heti aikaansaada se, että hajanaisesti hoidettu maatalous muuttuisi yhteiskunnalliseksi ja saisi suuren kokonaisen, yleisvaltiollisen tuotantomuodon, jossa työn

tuotteet tulisivat yhtäläisesti ja oikeudenmukaisesti koko työtätekevän kansan nautittaviksi työvelvollisuuden ollessa yleisen ja yhtäläisen ja heti saavuttaa tämä ja vielä lyhyessä ajassa, on tietenkin mahdotonta,

Miksi taistelu maaseudulla on vaikeampaa kuin kaupungissa.

Silloin kun tehdastyöläiset kaupungeissa jo olivat ennättäneet lopullisesti heittää kapitalistit syrjään ja vapauttaa itsensä riiston ikeestä, maaseudulla vasta todellinen taistelu riistoa vastaan alkoi.

Lokakuun vallankumouksen jälkeen me voitimme tilanomistajan, me otimme häneltä pois maan, mutta tähän ei vielä taistelu maaseudulla päättynyt. Maan valtaus, kuten jokainen muukin työtä tekevien saavuttama valtaus on vasta silloin pysyväistä, kun se nojautuu työtätekevien itsetoimintaan, heidän järjestöihinsä, heidän kestävyyteensä ja heidän vallankumoukselliseen lujuuhteensa.

Oliko tällaista järjestöä työtätekevillä talonpojilla?

Valitettavasti ei. Ja siinä onkin taistelun vaikeuden syy.

Maaporhot (kulakit).

Talonpojat, jotka eivät ole nauttineet toisen työn tuloksista, jotka eivät ole hyötäneet toisista, aina tulevat kannattamaan sitä, että maata riittäisi kaikille yhtä paljon, että kaikki ahertaisivat, että maan hallinnosta ei tehtäisi riistojärjestelmää ja että sitä varten ei koottaisi omiin käsiin niin paljon kuin mahdollista maalohkoja. Toista on kulakkien ja maaseudun riistäjien, jotka sodan johdosta paisuivat, jotka käyttivät edukseen toisten nälkää saadakseen leivästä satumaisia hintoja, salasivat sitä varastoihinsa odotellessaan uutta hinnan nousua ja kaikilla tavoin koettavat yhä vieläkin rikastua kansan onnettomuustilanteesta maaseutukurjaliston ja kaupunkityöläisten nälkää hyväksi käyttäen.

Nämä kulakit ja maaseudun riistäjät ovat yhtä julmia vihollisia kuin kapitalistit ja suurtilalliset. Ja jos kulakki jää koskemattomaksi, jos maaseudun riistäjiä me emme voita, niin varmasti tulee taas tsaari ja kapitalisti valtaan.

Niin on ollut kaikissa vallankumouksissa.

Kokemus kaikista tähän saakka Euroopassa olleista vallankumouksista selvästi toteaa, että vallankumous eittämättä kärsii vaurion, jos talonpoikaisköyhälistö ei saa kulakkien valtaa lyödyksi maahan.

Kaikki Europan vallankumoukset menettivät taistelunsa juuri sen vuoksi, että maaseutu ei kyennyt masentamaan vihollistaan. Työläiset kaupungeissa kukistelivat kyllä tsaarejaan (Englannissa ja Ranskassa kuninkaita mestailtiin jo useita satoja vuosia sitten; me venäläiset vain myöhästyimme meidän tsaarimme suhteen), — ja kuitenkin jonkun ajan kuluessa palasi entinen järjestelmä ohjiin. Se johtui siitä, että silloin ei vielä kaupunkipaikoissakaan ollut suurtuotantoa, joka olisi yhdistänyt tehtaissa ja konepajoissa miljoonia työläisiä yhteen ja lujittanut heitä riittäväksi voimaksi, joka ilman talonpoikien apua olisi kyennyt kestämaan kapitalistien ja kulakkien painostusta.

Köyhin talonpoikaisväestö ei ollut järjestynyt; itse se kehnosti taisteli kulakkeja vastaan ja tämän vuoksi vallankumous kärsi tappioita myöskin kaupungeissa.

Nyt on asema toinen. Viimeisten kahden sadan vuoden kuluessa on suurtuotanto siinä määrin voimakkaaksi kehittynyt ja vallannut kaikki maat sellaisella suurten tehtaitten ja konepajojen verkolla, joissa työskentelee tuhansia ja kymmeniä tuhansia työläisiä, että nyt kaikkialla kaupungeissa jo on syntynyt suuri järjestyneitten työläisten (proletariaatin) armeija, jolla on riittävästi voimaa taisteluun porvaristoa ja kapitalisteja vastaan.

Edellisissä vallankumouksissa ei talonpoikaisköyhälistö voinut vaikeassa taistelussaan kulakkivaltaa vastaan hakea turvaa mistään.

Nyt on köyhälistön avuksi tullut työläinen.

Järjestynyt proletariaatti on paljoa voimakkaampi ja paljoa kokeneempi kuin talonpoikaisväestö (sen kokemuksen on se saanut aikaisemmissa taisteluissaan); nyt on se Venäjällä valtion peräsimessä halliten kaikkia tehtaita ja konepajoja, rautateitä, laivoja j. n. e.

Nyt on köyhimmällä talonpoikaisväestöllä luotettava ja voimakas liittolainen sen taistelussa kulakkien valtaa vastaan. Köyhin talonpoikaisväestö tietää, että kaupunkityöläinen on sen puolesta, että proletariaatti auttaa sitä kaikessa, missä vain voi — ja tämä apu on jo varmaa. Sen ovat osoittaneet äskeiset tapaukset.

Heinäkuun pula.

Kaikki te muistatte, toverit, kuinka vaarallisessa asemassa oli vallankumous tämän vuoden heinäkuussa. Tshekki-slovakkien kapina kasvoi kasvamistaan, nälkä kaupungeissa lisääntyi ja maaseudun kulakit tulivat yhä julkeammiksi, yhä kiihkoisemmin hyökkäilivät he kaupunkia vastaan, Neuvostovaltaa vastaan, maaseutuköyhälistöä vastaan.

Me kehoitimme maaseutuköyhälistöä järjestäytymään, me ryhdyimme muodostelemaan köyhälistökomiteoja ja järjestämään työläisten elintarveretkikuntia. Vasemmisto-sosialivallankumoukselliset nousivat kapinaan. He selittivät, että köyhälistökomiteoissa on laiskureita, että työläiset ryöstävät viljaa työtätekevältä talonpoikaisväestöltä.

Mutta me vastasimme heille, että he puolustavat kulakkeja, jotka ovat huomanneet, että taistelussa Neuvostovaltaa vastaan voidaan paitsi aseita käyttää myöskin nälkää välikappaleena. He nimittivät niitä

laiskureiksi, mutta me teimme heille kysymyksen, miksi se tai toinen on tullut »laiskuriksi« miksi on niin alas mennyt, miksi on köyhtynyt? Eikö juuri kulakkien tähden? Kulakit yhdessä vasemmisto-sosialivallankumouksellisten kanssa huusivat vain »laiskureista« ja samalla itse hautasivat viljaa, kätkivät sitä, keinottelivat haluten rikastua työläisten nälällä ja kärsimyksillä.

Kulakit imivät kaiken veren köyhistä, he riistivät toisten työvoimaa ja samaan aikaan huusivat: oi te laiskurit!

Kulakit kärsimättömästi odottelivat tshekki-slovakkeja, he halusta olisivat asettaneet uuden tsaarin valtaistuimelle jatkaakseen rankaisematta riistämistään, edelleen kuristaakseen maaseudun työläisiä, edelleen hyötyäkseen.

Ja pelastus tuli vain siitä, että maaseutu liittyi kaupunkiin, että maaseudun proletaariset ja puoliproletaariset ainekset (jotka eivät nauti toisen työn tuloksista) yhdessä kaupunkityöläisten kanssa alkoivat sodan kulakkeja ja maaseudun riistäjiä vastaan.

Tämän yhteen liittymisen onnistumiseksi tuli sangen paljon tehdä elintarvekysymyksen alalla. Työläisaineisto kaupungeissa tosiaankin kärsi nälkää, kun kulakit puhelivat itsekseen:

— Vielä hetkisen pidätän viljaa takanani tietysti kalliimman maksavat.

Kulakeilla ei tietystikään ollut kiirettä: rahaa heillä oli riittävästi; itse he kertoilivat, että kerenkkoja on heillä säästöissä naulakaupalla...

Mutta sellaiset ihmiset, jotka voivat toisten nähdessä nälkää kätkeä ja koota viljavarastoja, — ovat julkeimpia rikoksentekejiä. Niitä vastaan on taisteltava, kuten pahimpia kansan vihollisia vastaan.

Ja tämän taistelun me maaseudulla aloitimme.

Kansalaissota maaseudulla.

Mensheviikit ja sosialivallankumoukselliset peiloittivat meitä »hajaannuksella«, jonka me saamme

maaseudulla aikaan järjestämällä köyhälistökomiteoita. Mutta mitä olisi merkinnyt »ei hajoittaa» maaseutua? Se olisi merkinnyt — maaseudun jättämistä edelleen kulakkien haltuun. Mutta sitä me emme kuitenkaan halunneet ja siksi päätimme me »hajoittaa» maaseudun. Me selitimme: me menetämme kulakit, se on totta, sitä onnettomuutta ei voi välttää (naurua), mutta me voitamme puolellemme tuhansia ja miljoonia köyhiä, jotka asettuvat työläisten puolesta taistelemaan (suosionosoituksia).

Ja niin on käynytkin. Hajaannus maaseudulla on vain selvemmin osoittanut, mitä ovat puoliproletaariset talonpojat, jotka eivät käytä toisten työtä, ja mitä ovat maaseudun riistäjät ja kulakit.

Työläiset ovat antaneet ja edelleen antavat köyhälistölle apuaan taistelussa kulakkeja vastaan. Maaseudulla syttyneessä kansalaissodassa ovat työläiset köyhimmän talonpoikaisväestön puolella, kuten olivat silloinkin, kun käytännössä toteutettiin sosialilankumouksellisten lakia maan sosialisoinnista.

Me emme ole halunneet alistaa talonpoikaisväestöä tahtomme alle.

Me bolshevikit olimme maan sosialisoinnista vastustajia. Mutta kuitenkin me sen allekirjoitimme, koska emme halunneet asettua talonpoikaisväestön enemmistön tahtoa vastaan. Enemmistö tahto on meille aina velvoittava ja asettua tätä tahtoa vastaan — merkitseisi vallankumouksen kavaltamista.

Me emme tahtoneet tarjota talonpoikaisväestölle sille vierasta ajatusta maan tasaisesti jaon merkityksellömyydestä. Me arvelimme, että on parempi, jos työtätekevät talonpojat itse omassa selkänahassaan tuntevat, että tasoittava jako on hullutusta. Vasta silloin me voisimme kysyä heiltä, missä on vapautus tästä hajaannuksesta. tästä kulakkien väkivalta, mitä tapahtuu maan jakamisen pohjalla?

Jakaminen on hyvä vain alussa. Sen tuli näyttää, että maa siirtyy suurtilallisilta, että se siirtyy talonpoikaisväestölle. Mutta se ei ole kylliksi. Vapautus on vain maan yhteiskunnallisessa muokkauksessa.

Tätä käsitystä ei teillä ollut, mutta itse elämä vie teidät siihen vakuutukseen. Kommunit, osuuskunnallinen työskentely, talonpoikien työkunnat — kas siinä on vapautus pikkutalouden epäkohdista, kas siinä on keino kohottaa ja parantaa talous, voimien säästö ja taistelukeino kulakkeja, loisihmisiä ja riistoa vastaan.

Me hyvin tiesimme, että talonpoikaisväestö elää ikäänkuin turpeeseen kiinni kasvettuneena: talonpoikaisväestö pelkää uutuutta, se itsepintaisesti pitää kiinni vanhasta. Me tiesimme, että talonpojat vasta silloin uskovat sen tai muun toimenpiteen hyödyn, kun he omalla järjellään alkavat käsittää, alkavat tuntea sen hyödyn. Ja siksi me autoimme sitä maan jakamisessa, vaikkakin tiesimme että se ei anna vapautusta.

Mutta nyt alkaa maaseutuköyhälistö itse yhtyä meidän käsitykseen. Elämä osoittaa heille, että siellä, missä tarvitaan sanokaamme 10 auroa sentähden, että maa on jaettu 100 lohkoksi, kommunistisessa taloudessa voidaan tulla toimeen vähemmällä luvulla auroja, kun maata ei jaeta kovin pitkille. Kommuni antaa tilaisuuden kokonaisuudelle työkunnalle, kokonaisuudelle osuuskunnalle suorittaa sellaisia parannuksia taloudessa, jollaiset ovat mahdottomia irrallisille pikku omistajille j. n. e.

Tietenkään ei kerrallaan onnistuta siirtymään kaikkialla yhteiskunnalliseen maankäyttöön. Kulakit tulevat kaikilla tavoin vastustamaan sitä, vieläpä itse talonpojatkin usein itsepintaisesti vastustavat kommunististen perusteitten toteuttamista maataloudessa. Mutta mitä enemmän esimerkeillä, omalla kokemuksellaan talonpoikaisväestö tulee vakuutetuksi kommunistien edusta, sitä menestyksellisemmin asia pääsee eteenpäin menemään.

Köyhälistökomiteat.

Tässä on suuri tehtävä köyhälistökomiteoille. On välttämätöntä, että komiteoja olisi kautta Venäjän. Komiteain muodostamista on jo suoritettu tuloksellisesti pitemmän aikaa. Pietarissa pidettiin äskettäin Pohjoisen alueen komiteain edustajakokous. Odotettujen 7,000 edustajan asemesta saapuikin 20,000 edustajaa eikä kokousta varten luovutettu sali voinut vetää kaikkia kokoontuneita. Suotuisa sää pelasti tilanteen ja salli kokouksen järjestää torille Talvipalatsin edustalla.

Meidän puolueemme keskuskomitea on laatinut suunnitelman komiteain muodostamisesta ja se jättää 6:nneen Neuvostojen edustajakokouksen vahvistettavaksi.

Me käsitämme, että komiteain ja neuvostojen maaseudulla ei tule olla rinnakkaisorgaaneja. Syntyy sekaannusta ja turhaa ajanhukkaa. Me yhdistämme komiteat Neuvostojen kanssa yhteen, me teemme niin, että komiteoista tulee Neuvostoja.

Me tiedämme, että köyhälistökomiteoihin joskus puikahtaa kulakkeja. Jos tätä jatkuu, niin myöskin komiteoihin tullaan köyhälistön taholta suhtautumaan kuten Kerenskin ja Avksentjevin kulakkikomiteoihin. Nimen muutoksella ei enää ketään petetä. Tämän vuoksi on aijottu suorittaa uusintavaalit komiteoihin.

Valitsemisoikeus köyhälistökomiteoihin on vain sillä, joka ei nauti toisen työn tuloksista, joka ei rosvoa kansan nähdessä nälkää, joka ei keinottele ylijääneellä viljalla eikä sitä kätke piilopaikkoihin. Kulakeilla ja maaseudun riistäjillä ei tule olla sijaa köyhälistökomiteoissa.

Yhden miljardin ruplan rahasto.

Neuvostovalta on päättänyt myöntää yhden miljardin ruplaa rahastoon maatalouden kohottamiseksi. Kaikille jo voimassa oleville ja vasta perustettaville

kommuneille tullaan osoittamaan rahallista ja teknillistä avustusta.

Jos tarvitaan sivistyneitä erikoistuntijoita, me niitä lähetämme. Vaikka nämä suuremmaksi osaksi ovatkin vastavallankumouksellisia, niin kyllä köyhälistökomiteat osaavat suitsittaa heidät ja nämä tulevat työskentelemään kansaa varten samalla lailla kuin aikaisemmin työskentelivät riistäjien eduksi.

Yleensä ovat meidän sivistyneet jo ennättäneet tulla vakuutetuiksi, että sabotashillaan (jarrutuksellaan, kiusanteollaan) eivät he kykene horjuttamaan työväen valtaa.

Ei meitä peloita ulkomainen imperialismikaan. Saksa on jo polttanut itsensä Ukrainassa. 60 miljoonan viljapuudan asemesta, jotka se toivoi sieltä vievänsä, vei Saksa vain 9 miljoonaa puutaa ja kaupan päälliseksi sai venäläistä bolshevismia, jota se ei erikoisesti suosi. (Myrskyisiä suosionosoituksia).

Eiköhän vain samoin käyne englantilaisillekin, joille me voimme lausua: »Katsokaa, rakkaat, älkää vain kompastuko!» (Naurua ja kättentaputuksia).

Mutta vaara meitä vastaan on kuitenkin olemassa niin kauan kuin meidän veljemme rajan takana eivät kaikkialla ole nousseet kapinaan. Ja sen vuoksi on meidän jatkettava punaisen armeijamme järjestämistä ja vahvistamista. Erikoisen lähellä maaseutuköyhälistön sydäntä tulisi tämän asian olla, sillä vain meidän armeijamme suojaamana voi se harjoittaa sisäistä talouttaan.

Toverit! Siirtyminen uuteen talouteen voi ehkä edistyä verkkaasti, mutta välttämätöntä on päättävästi toteuttaa kommunistisen talouden perusteita.

Kulakkeja vastaan on käytävä tarmokkaasti taistelua. Heidän kanssaan ei ole mentävä mihinkään sopimuksiin.

Puoliproletaariset talonpojat eivät ole meidän vihollisiamme.

Puoliproletaaristen talonpoikien kanssa me voimme työskennellä yhdessä ja yhdessä heidän kans-

saan käydä taistelua kulakkeja vastaan. Heitä vastaan ei meillä ole mitään. Kenties eivät he ole sosialisteja eivätkä sosialisteiksi tule, mutta kokemus tulee heille osoittamaan yhteiskunnallisen maanmuokkauksen hyödyn ja suurin osa heistä ei ryhdy vastaan tappelemaan.

Kulakeille taasen me sanomme: teitäkään vastaan ei meillä mitään ole, mutta antakaa liika vilja, älkää harjoittako keinottelua, älkääkä riistäkö toisen työtä. Niinkauan kuin tätä jatkuu, tulemme me käymään teitä vastaan säälimättömän leppymätöntä taistelua.

Työtätekeviltä me emme mitään riistä, mutta niiltä, jotka hyötyvät toisten työstä — niiltä me takavarikoimme kaiken. (Myrskyisiä suosionosoituksia).

Köyhälistökomiteain muodostaminen.

Kuudennessa yleisvenäläisessä Neuvostojen edustajakokouksessa Moskovassa hyväksyttiin 9 p:nä marraskuuta maaseutuköyhälistön komiteain uudestaan muodostamiskysymyksessä seuraava

päätöslauselma:

Lokakuun vallankumouksessa sai kaupunkiproletariaatti voiton porvaristosta. Maaseudun takapa-juinen olotila hidastutti siellä vallankumouksellista sosialistista taistelua. Voitettuaan oli proletariaatti pakoitettu sosialistisen vallankumouksen lujittamis- ja laajentamistarkoituksissa luomaan maaseudulle erikoisia järjestöjä, jotka välittömästi kiinnittäisivät maaseutuköyhälistöä kaupunkilaisproletariaattiin. Kyllissä ja kunnissa toimineet neuvostot eivät ole osoittautuneet vallankumouksellisen taistelun orgaaneiksi maaseutuporvaristoa vastaan ja vieläpä useissa paikoin oli porvaristoa köyhälistökomiteoissa. Siihen aikaan ankaraa elintarvepulaa kärsivän kaupunkiproletariaatin tuli sen torjumiseksi yhdistää ja järjestää maaseudun proletaariset ainekset siten yhdessä heidän kanssaan murtaakseen työläisten nälällä keinottelevien maaseutukulakkien vastuksen. Heinäkuun 11 p:nä annetun dekreetin perusteella luoduille köyhälistökomiteoille annettiin tehtäväksi lopettaa kulakkien keinottelu ja saattaa mukaan aktiiviseen poliittiseen elämään ne maaseudun kerrokset, jotka olisivat kykeneviä suorittamaan proletarisen sosialistisen vallankumouksen tehtäviä. Komiteain tuli vapauttaa kulakkien ja maaseudun riistäjien vaikutuspiiristä työtätekevä puoliproletaarinen talonpoikaisväestö ja saattaa

ne kulkemaan mukanaan. Tässä työssään tuli komiteain mennä ulommaksi heinäkuun 11 päivän dekreettiä. Ne yhdistivät maaseudun vallankumouksellisimmat ainekset, saattoivat yhteiseen taisteluun kulakkeja vastaan puoliproletaarisen talonpoikaisväestön ja alkoivat suorittaa kaiken poliittisen, hallinnollisen ja taloudellisen elämän täytäntöönpanijain tehtäviä kylissä ja kunnissa. Maaseudulle syntyi sitten kaksi valtaa, jotka johtivat voimien hyödyttömään hukkaamiseen, sekaannukseen asioissa.

Sitä paitsi Venäjän työläisten ja talonpoikien vallan lujittaminen on mahdotonta ilman yhdenmukaista Neuvostojen neuvostojärjestöä kaikkialla Venäjän Sosialistisen Federatiivisen Neuvostotasavallan alueilla. Työläisten ja köyhimmän talonpoikaisväestön diktatuuria on johdettava johdonmukaisesti korkeimmista Neuvostovallan organeista käsin. Sosialistisen järjestelmän rakentaminen tulee päättymään vasta silloin, kun neuvostojärjestö kaikkialla maaseudulla täysin vastaa Neuvostotasavallan perustuslakia.

Vasta tämän vallitessa köyhin ja siihen liittyvä puoliproletaarinen työtätekevä talonpoikaisväestö saa mahdollisuuden lopullisesti lujittaa sosialistisen vallankumouksen voitot. Vain yhdenmukaisen Neuvostojärjestön luominen kaupungissa ja maaseudulla lujittaa kaupunkiproletariaatin liittymisen maaseudun proletaaristen ja puoliproletaaristen aineksien kanssa yhteiseen taisteluun kaikkia riistomuotoja vastaan. Köyhimpää talonpoikaisväestöä yhdistäneitten köyhälistökomiteain on ryhdyttävä aktiivisesti ottamaan osaa kuntien ja kyläneuvostojen muodostamiseen, saattamalla ne kaupunkineuvostojen mukaisesti todelliseksi Neuvostovallan, kommunistisen rakenteen organeiksi.

Pitäen välttämättömänä saattaa loppuun Neuvostojen muodostamisen yhdenmukaisia Neuvostojärjestöjä luomalla kaikkialla Neuvostotasavallan alueilla ehdottaa yleisvenäläinen Neuvostojen edustajakokous kaikille kuvernementti- ja kihlakuntaneuvostoille vii-

pymättä ryhdyttäväksi kaikkien kunta- ja kyläneuvostojen uusimiseen jättämällä uusintavaalien välittömän toimittamisen maaseudulla kommunistisen rakenteen organeina oleville köyhälistökomiteoille. Maaseutuneuvostojen uudestaan muodostamisen yleisjohto jätetään yleisvenäläiselle toimeenpanevalle keskuskomitealle, jonka velvollisuudeksi tulee valmistaa seikkaperäinen ohjesääntö.

Jokaisen kommunistin

velvollisuus on oppia tuntemaan ja pittelemään aseita sekä olla myöskin valmis niitä käyttämään vallankumouksen vihollisia vastaan. Mutta sota, varsinkin vallankumouksellinen luokkasota vaatii taitoa, asiantuntemusta ja erikoistietoa. Niitä on hankittava harjoituksen, opetuksen ja lukemisen kautta. Suomalaisen Kommunistisen Puolueen Sotilasjärjestö on ryhtynyt julkaisemaan helpotajuisia sotilaskirjasia, joissa kussakin ohjataan lukijaa jossain vallankumoussotilaan tehtäviin kuuluvassa alassa. Tutustukaa niihin niin, että voidaan sanoa kaikista suomalaisista kommunisteista täydellä todella:

JOKA MIES KUIN SOTAMIES!

329(471)SKP CI ~~FI~~ ARK.
KAIKKIEN MAIDEN KÖYHÄLISTÖ, LIITTYKÄÄ YHTEEN! KPL

Dalkoinen sosialidemokratia — Punainen kommunismi

Kirjoittanut

L. Letonmäki

~~St-10~~

Suomalaisten Kommunistien Sarjajulkaisu

N° 34

Hinta 25 kop.

Kustantaja: Suomalaisen Kommunistisen Puolueen
Keskuskomitea. — Pietari 1918.

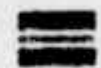
731

Suomalaisen Kommunistisen Puolueen Sotilasjärjestön

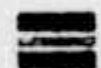
toimesta ilmestyy sarja:

SOTILASKIRJASIA

- N:o 1. **Kenttäohjesääntö** Punakaartia varten. Hinta 50 kop.
- N:o 2. **Marssiohjeita.**
- N:o 3. **Ohjeita** sissisodankäynnissä. Hinta 25 kop.
- N:o 4. **Venäläinen kolmen linjan kivääri** sekä **ämpumiso**hjeita.
- N:o 5. **Kuularuiskukäsikirja**

Uusia numeroita valmisteilla.

Samaan sarjaan on luettava:

Sotilaan tehtävät ketjussa. (Suom. Komm. Sarjajulkaisu N:o 12). Hinta 10 kop.

1. Vanhan puolueen henkiset perut.

Kirjottaessani viime kesäkuun—heinäkuun vaihteessa sittemmin lentokirjasena julkaistun sarjakirjotelman «Suomen Sosialidemokratia ja vallankumous», oli suomalainen kommunismi vasta alulla. Ei ollut tietoa eri puoluepiiriemme kannan ja ohjelman tarkistuksesta ja kehityksestä.

Pakolaisjoukossamme vallitsi yhtäläinen käsitteitten sekavuus kuin Suomenkin työväen keskuudessa. Varsinaisten mensheviikkien puoluehommat Suomessa olivat kumminkin jo nähtävissä. Mutta kautskyläisen sosialidemokratian miesten kehityksestä ei ollut selvyyttä. Oletin osan niistä selvinneen kommunismin kannalle, osan rupeavan vastustajiksemme. Kirjotin pahat sanat sosialidemokratiasesta johdosta. Joka tapauksessa kehotin visusti varomaan vanhan puolueemme henkisiä peruja, sillä käsitin, ettei mikään ole vaarallisempaa uudelle suomalaiselle vallankumouspuolueelle, kommunistiselle puolueelle.

Sittemmin ovat rajat selvinneet. Kommunismi on teräskiilana jakanut sekavan työväenliikkeenme kahtia.

Rehelliset vallankumousmiehet ovat liittyneet kommunistisen vallankumouksen taistelujärjestöksi. Kommunismi on rohkaisevana, innostavana, selkeän päämäärän ja suoran tien osoittavana sotalippuna noussut kumouksellisten työläisjoukkojen eteen.

Mutta se on myös köyhälistön kasvojen edessä ajanut ulos kuorestaan kaikki ne vanhat sosialidemokratiset johtoainekset, joita joukot ovat kauan seuranneet, oikeastaan tietämättä mitään niiden sisimmästä meiningistä *sosialismiin* nähden.

Nyt huomaamme, että meidän puolellemme, vallankumouksellisen sosialismin eli kommunismin puolelle ovat

tulleet varsinaiset *joukot*. Entisen työväenliikkeen *johto* sen sijaan, puolueen, ammattiyhdistysliikkeen ja osuuskauppaliikkeen *johto*, se on jäänyt tulilinjan *tuolle* puolen, laillisen porvarillisen järjestyksen puolelle, joskaan ei kokonaisuudessaan niin ainakin suurimmaksi osaksi.

Työväen vallankumoukselle uskollisina pysyneitä ja bolshevismien eli kommunismin kannalle kehittyneitä entisen sosialidemokratiamme johtomiehiä on tuiki vähän. Vähän on niitä, jotka ovat ilmoittautuneet kommunismin sotureiksi. Kansanvaltuuskunnan jäsenistä ja pelastuneista päälliköistämme — noista viidesti hirtettävistä «pääsyyllisistä» — on toki suurin osa seurannut työväen vallankumouksen lippua.

Mutta bolshevismien, vallankumouksellisen sosialismin vastustajain ja vihollisten leirissä näemme nyt, kuten sanottu, suurimman osan koko entisen työväenliikkeemme johdosta. Tannerista Valppaaseen saakka näemme kellokkaittemme sarjan kommunismia vastaan puske-
massa.

Saman ilmiön näemme muuten kaikissa maissa. Työväenliikkeen parlamentaarinen, ammatillinen ja osuustoiminnallinen johtokerros osottautuu kaikkialla suurimmaksi osaksi vanhoilliseksi, «yhteiskuntaa säilyttäväksi» ainekseksi, joka «Kerenskin tempuilla» koettaa estää vallankumousliikkeen kehittymistä sosialistiseksi proletaarivallankumoukseksi. Ne ovat niitä porvarivaltaa pönkittäviä scheidemanneja.

Älkööt Suomen työmiehet ja punakaartilaiset yhtään ihmetelkö huomattessaan työväen uuden vallankumouksen vastustajain joukossa sellaiset kuulumisuudet kuin Tanner, Paasivuori, Valpas, Tokoi. Syrjään sellaiset! Keisareitakin kukistuu!

Varokaa, työläiset, entisen sosialidemokratisen puolueemme henkisiä peruja! Entisellä vuosikymmenien auktoriteetilla ne koettavat edelleen pysytellä köyhälistöjoukkojen harteilla, johtaakseen joukot harhaan vallankumouksen tieltä. Ne houkuttelevat teitä äänestysuurnalle ja työneuvotteluihin kapitalisti-lahtarien kanssa. Teidät viekotellaan sopimuksiin ja kompromisseihin porvarien kanssa. Joukot kesytetään, ne saadaan tunnusta-

maan porvariston herruus ja sietämään sitä. Vallankumousleijonan kynnet katkaistaan. Sosialisovittelijat saavuttavat päämääränsä, lahtarit ovat tyytyväisiä!

Varokaa valkoista sosialidemokratiaa, työläiset!

2. Valkoisen sosialidemokratian eri ryhmät.

Ovat vastakkain vallankumousmiehet ja sosialisovittelijat. On vastakkain punainen kommunismi ja valkoinen sosialidemokratia.

Niin meni vallankumous-salaman iskusta kahtia entinen rauhallisten olojen kehittämä sosialidemokratiamme, tuo monenkirjavain joukkojen yhteispesä, jossa oli tilaa kaikille mahdollisille suunnille ja ryhmille puoliporvarillisista aito vallankumouksellisiin saakka. Nyt on jokaisen työläisen valittava kahden välillä, valkoisen sosialidemokratian ja punaisen kommunismin välillä. Niillä ei ole mitään yhteistä.

Työläisten on näistä asioista päästävä täyteen selvytyteen. Kaikki, mikä kuuluu valkoiseen sosialidemokratiaan, on selitettävä. Hyvä on. Menkäämme ryhmä ryhmältä.

Ensinnä ovat ne, jotka ovat olleet edustavinaan jyrkkää vasemmistolaisista kantaa, mutta eivät kumminkaan hyväksy kommunismia. Nuo entiset «siltasaarelaiset».

Toiseksi ne Suomessa laillista sosialidemokratista puoluetta ja ammattiyhdistysliikettä hommaavat sekä edistysmielisiä osuuskauppaliikettä ajavat oikeistolaiskeskustalaiset, jotka niinkään vastustavat kommunismia.

Kolmanneksi ne entiset sosialidemokraatit, jotka ovat pestautuneet englantilais-amerikalaisten kapitalistien armeijaan.

Ensimmäiseen ryhmään kuuluvat Valppaat y.m. Toiseen Tannerit y.m. Kolmanteen Tokoit y.m. Kaikki nämä ryhmät seisovat samalla sosialidemokratilla pohjalla ja vastustavat kommunismia. Olkaamme tästä selvillä.

3. Vasemmistolainen sosialidemokratia.

Suomen entisen sosialidemokratian keskuudessa oli olevinaan vasemmisto ja oikeisto, «siltasaarelaiset» marx-

silaiset ja revisionistit. «Siltasaarelaiset» tahtoivat esiintyä jyrkän ja tinkimättömän luokkataistelun kannattajina ja taistelivat kovasti revisionistista, sovittavaa suuntaa vastaan.

Mutta itse asiassa eivät nuo jyrkällä kannalla prameilevat «siltasaarelaiset» olleet suinkaan mitään bolshevistisia vallankumousmiehiä. Eivätkä ne uskoneet välittömään työväen sosialistiseen vallankumoukseen, eivätkä pyrkineet työväenluokan diktatuuriin — vaan kansanvaltaan. Ne koettivat kaikin keinoin pelastua astumasta sille porvarillista järjestelmää kumoavalle aseellisen vallankumouksen tielle, mihin bolshevistiset joukot painoivat.

Miten nämä «siltasaarelaiset» jyrkän suunnan miehet sitte vallankumouksessa menettelivät? Osa kyllä lähti joukkojen mukana. Mutta osa heistä, esim. Valpas, erosi taisteluun rientävistä työmiehistä, eikä pannut tikkua ristiin vallankumouksen hyväksi. Hän ei auttanut eikä innostanut vallankumousta. Päinvastoin hän rupesi taistelevien joukkojen selän takana touhuamaan sovintoa lah-tarien kanssa.

Eivät siis yksin oikeistolaiset tannerit pettäneet vallankumoustamme — sen tekivät vasemmistolaiset valppaatkin. Viimemainitut eivät tosin ryhtyneet jarruttamaan ja vehkeilemään vallankumousta vastaan, kuten tannerilaiset tekivät. Mutta he riistivät auktoriteettinsa ja työvoimansa pois vallankumoukselta.

Vasta vallankumouksen jälkeen avasi Valpas suunsa, nimittäin Pietarissa ilmestyvässä «Vapaus» lehdessä, joka ensi aluksi oli hänen käsissään. Tämä vanha johtaja, joka vallankumouksen edellä ja alkaessa sekä sen kestäessä oli vaiennut kuin muuri, hän nyt «Vapaudessa» ilmaisi todellisen sisimmän kantansa.

Hän ilmaisi olevansa vallankumouksellisen sosialismin, kommunismin *vastustaja*. Hän sanoi, ettei usko kansainväliseen työväen sosialistiseen vallankumoukseen, ei usko työväen diktatuuriin Suomessa pysyvän pystyssä, eikä usko Suomen verellä valetun maaperän vielä olevan kypsän sosialismille. Neuvoi työläisiä rakentamaan järjestöä porvarillisen yhteiskunnan siipien suojaan. Suositti

laillisia eduskunnallis-ammatillisia sovittelumenettelytapoja. Hylkäsi vallankumouksen.

Tämä oli marxilaisen Valppaan kädenlyönti revisionisti Tannerille. Suomen työmiehet löysivät Valppaan samalta puolelta tulilinjan kuin on Tanner, Tokoi y.m., nimittäin europalaisen bolshevismiin vastustajain puolelta. Hän ja hänen hengenheimolaisensa kuuluvat valkoiseen sosialidemokratiaan.

4. Liittolaishenkilöiden renkejä.

Eräitä «siltasaarelaisia» yhdessä jonkun revisionistin kanssa luikki englantilaisten imperialistien leiriin Muurmannille. Heidän jalkojaan rupesi Punaisen Venäjän maaperä polttamaan. He pelkäsivät työväen vallankumouksen, neuvostovallan romahtavan. He päättivät ruveta seikkailemaan ja englantilais-amerikalaisen porvarisotajoukon avulla «vapauttamaan» Suomen työväkeä saksalais-suomalaisesta hirnuvallasta.

Näitä «siltasaarelaisia» oli Emil Elo ja Kalle Hämäläinen ja heidän kaverinaan revisionisti O. Tokoi. He luikkivat karkulaisina työväen vallankumouksen vihollisten puolelle, sillä englantilaiset olivat ja ovat yhä sotajalalla neuvostovaltaa ja Punaista Venäjää vastaan. Englantilaiset tulivat kuin merirosvot ainakin ja pommittivat työväen hallussa olevaa Arkangelia, jonka sitte valloittivat. Tätä hetkeä Elot ja Tokoit «passasivat päälle» ja livahtivat rosvomaisten vihollistemme leiriin. Se oli häpeällinen teko, joka muuttui vielä häpeällisemmäksi sitte kun nuo sosialipetturit pestautuivat englantilaisten kapitalistien palvelukseen ja rupesivat vehkeilemään Suomeen päin.

Sen jälkeen kun Itävallan ja Saksan porvaristot kukistuivat vallankumouksen tuliseen syliin, ovat vallankumoukselta toistaiseksi säästyneet englantilais-amerikalaiset kapitalistit ottaneet santarmin ja pyövelin viran Euroopassa.

Mahtavuutensa päivinä Saksan porvarit kukistivat työväen vallankumouksen Ukrainasta, Liettuasta, Virossa

ja Suomesta. Nyt vuorostaan Englannin porvarit kukistavat työväen vallankumouksen Bulgariasta, Serbiasta, Unkarista ja yrittävät käydä vallankumouksen kurkkuun kiinni myös Itävallassa ja Saksassa.

Koko ajan ovat sekä saksalaiset että englantilaiset porvarit koettaneet työntää puukkoa myös Punaisen Venäjän sydämeen. Mutta Punainen Venäjä seisoo yhä pää pystyssä! Se kasvaa ja voimistuu ja Europan vallankumous tuo sille proletaarisia apujoukkoja!

Maailmassa eivät taistele enää keskenään keskusvaltain ja ympärysvaltain imperialistiset sotaliitot. Nyt taistelevat keskenään työväen vallankumous ja kansainvälinen porvaristo. Maailmansota muuttui luokkasodaksi.

Työväen kansainvälistä vallankumousta johtaa Punainen Venäjä. Kansainvälistä porvaristoa johtaa Musta Englanti ja Amerika.

Jos nyt Suomeen tulee saksalaisen vallan tilalle englantilainen valta, merkitsee se ainoastaan sitä, että preussiläinen poliisi muuttuu englantilaiseksi santarmiksi.

Koeta, työläinen, päästä selville näistä asioista, niin ymmärrät, miksi Suomalainen Kommunistinen Puolue julisti Tokoin kavereineen pettureiksi ja provokaattoreiksi. Nuo entiset kellokkaat menivät englantilaisen maailmansantarin palvelukseen.

Ne eivät luota työväen kansainväliseen vallankumoukseen. Ne haaveilevat yhä kansanvaltaista Suomea, joka muka englantilaisten avulla toteutetaan. Näin heidän sosialidemokratinen katsomuksensa salli heidän siirtyä Europan työväen vallankumouksen vihollisten puolelle.

Häpeä pettureille! Kuolema provokaattoreille!

5. Valkoinen sosialidemokratia Suomessa.

Suomessa valkoisen sosialidemokratian miehet ovat kovassa touhussa estääkseen työväen suuntautumasta vallankumouksellisen sosialismin tielle.

Heidän, tannerien, paasivuorten, huttusien sallivat lahtarit elvyttellä laillisen työväenliikkeen muotoja. Millä ehdolla? Valkoisten sosialidemokraattien täytyi julkisesti vannoutua irti kaikesta vallankumouksellisuudesta.

Heidän täytyi kieltää ja myydä vallankumoukselliset veljensä, punakaartilaiset. Heidän täytyi sanoa, että vallankumous oli rikos ja että vallankumoukselliset punakaartilaiset olivat rikoksellisia. Heidän täytyi vannoutua taistelevansa kaikkia vastaan, jotka uhkaavat kapinalla laillista porvarillista yhteiskuntajärjestelmää.

Sen kaiken nämä valkoisen sosialidemokratian miehet halusta lupasivat tehdäkin, vieläpä hapuilivat porvariensa kättä omaansa. Työväen pyövelit olivat saaneet heistä uskollisia ja viekkaita renkiä. Ja lahtari, joka pyyhkieli työväen verestä miekkaansa, oli tyytyväinen ja antoi mensheviikeille tilaisuuden kesyttää työväkeä.

Oikeistolainen sosialidemokratia, joka nyt on Suomessa toiminnassa, koettaa vahvasti kiinnittää juuriaan sosialidemokratisen työväen, ammattiyhdistys- ja osuustoimintaväen sekä nuorisoliittolaisten keskuuteen. Agiteeraus kaikilla aloilla on voimakas. Bolshevismia, vallankumouksellista sosialismia parjataan, tappion kärsineitä vallankumousmiehiä häväistään ja punakaartilaiset myydään lahtareille.

Nuo valkoisen lipun sosialidemokraatit johdattavat nyt Suomen työväkeä takaisin laillisen sosialidemokratian tielle. Valkoiset ammattiyhdistysliikkeen johtajat sukeltautuvat lahtarivallan suosioon, viserrellen, että rauhallinen, laillinen ammattiyhdistysliike on tarpeen jopa välttämätön (porvarilliselle) yhteiskunnalle. Vertaa heidän lahtarisenaatille jättämää kirjelmäänsä.

Poliittiset johtajat taasen tekeytyvät (porvarilliselle) yhteiskunnalle tärkeiksi johdattaessaan työväkeä vallankumouksen tieltä laillisen yhteiskuntajärjestyksen tielle. Niinhän ne lehdissään kirjoittavat.

Ne hommaavat vaalia silloin kuin punakaartilaisilta on riistetty äänioikeus. Ja ne kehuvaat vaalilippua taas työväen parhaaksi aseeksi — silloin kuin porvarit varustavat kakaransakin kiväärillä. Leipää ne valehdellen lupaaat nälkäisille englantilaisilta santarmeilta.

Voi noita kuhertavia kyyhkysii suuren vallankumouksen edessä!

5. *Se yhteinen sosialidemokratinen pohja.*

Mikä nyt siis yhdistää toisiinsa nuo kolme ryhmää, tannerilais-huttuset, valppaat-vuoristot ja tokolais-elot, nuo Suomessa, Venäjällä ja englantilaisten leirissä honnailevat valkoiset sosialidemokratit?

Se on yhteinen kautskylainen sosialidemokratinen pohja, joka ne yhdistää.

Tannerit, Paasivuoret, Valppaat, Tokoit — kaikilla niillä on sama sosialidemokratinen pohja ja pyrkimys-perä. Ne eivät luota työväen sosialistiseen vallankumoukseen, ne hylkäävät työväen diktatuurin, ne sanovat, ettei maailma ja eritoten Suomi ole vielä kypsä yhteiskunnallis-taloudelliselle vallankumoukselle.

Siksi ne kaikki pyrkivät kansanvaltaisiin uudistuksiin porvarillisen järjestelmän puitteissa. Siksi ne kaikki suosittavat rauhallisia laillisia keinoja työväen tilan parantamiseksi. Siksi ne kaikki vastustavat työväen aseellista vallankumousta ja vallankumouksellista sosialismia, kommunismia.

Mitä lupaavat tannerit-paasivuoret-huttuset Suomessa? Uudistusten murusia mitä rikkaitten pöydiltä putoaa. Niitäkin saadakse täytyisi työväen taas lähteä konttaamaan parlamenttarismin harhapolkua.

Mitä lupaavat tokoilaiset Muurmannelta? Tasavaltaa ja kansanvaltaa — sisällyksettömiä kuoria, joista ei nälkä parane, mutta sen lisäksi ne toisivat maahan saksalaisen poliisin tilalle englantilaisen santarmin.

Mihin neuvovat Valppaat? Takaisin samaan lailliseen työväenliikkeeseen, mistä lähdettiin.

Suomen työväki on vielä suureksi osaksi sosialidemokratisen ajatustavan pohjalla. Vallankumouksellinen sosialismi, kommunismi ei ole varsin monille valjennut. Ei ole vielä kaikille selvinnyt työväen diktatuurin ja sosialistisen vallankumouksen mahtava aate. Sovitteleva ja porvarilliseen yhteiskuntaan sopeutuva sosialidemokratia pyrkii katkaisemaan siivet terveeltä, proletaariselta bolshevistiselta vallankumouksellisuudelta. Hirveä tappio, joka keväällä löi mielet pyörryksiin, lamautti ensin. Ei näkynyt toivoa ei päämäärää. Sitä yrittivät käyttää hyväkseen tannerit.

Mutta meille pakolaisille vallankumousmiehille antoi *kommunismi* ajatuksen kiinteyden, päämäärän selkeyden, uuden toivon ja taistelutarmon. Samoin on tuo sosialistisen vallankumouksen suuri aate uudelleen kokoava ja eteenpäin johtava punakaartilaiset ja vallankumouksellisen proletariaatin Suomessakin.

Kommunismi murtaa sen sosialidemokratisen pohjan, millä vielä suuret määrät joukkoja seisoo. Ja vallankumoukset Euroopassa antavat tuulta kommunismin siipien alle.

Socialidemokratista ajatustavasta kommunismiin on työläisten päästävä. Entinen johtoaines on suurimmaksi osaksi jäänyt sosialidemokratille pohjalle. Joukkojen on noustava vallankumouksellisen sosialismin pohjalle! Joukkojen on sysättävä syrjään valkoiset johtajat, olivatpa ne miten vanhoja ja jumaloituja tahansa, missä huomataan niiden vehkeilevän työväen sosialistista vallankumousta vastaan!

6. *Johtajien lumous.*

Vanhat tunnetut ja kuuluisat nimet lumoavat joukkoja, varsinkin tietämätöntä pikkuporvarillista ja talonpoikaista rahvasta.

Toveri Sinovjev on kirjoittanut Saksan puoluebyrokratiasta kirjan, jossa hän sanoo, että työväenjoukkojen on ensin kukistettava omat sosialidemokratiset johtajansa, ennen kuin se kykenee kukistamaan porvariston.

Tuo totuus on mitä suurimmassa määrässä osottautunut paikkansapitäväksi nykyisissä vallankumouksen maissa.

Sillä vanhain sosialidemokratisten puolueitten byrokraatiset johtoaineokset ovat vallankumouksissa säännöllisesti ryhtyneet pönkittämään kapitalistien ja kenraalien kukistuvaa valtaa. Kuten Tseidset, Tseretellit, Kerenskit Venäjällä, samoin myös Scheidemannit, Ebertit, Haaset Saksassa tukevat porvarien luhistuvaa valtaa. Ja ne tulevat porvarien kanssa kukistumaan saksalaisessa bolshevistisessä työväen vallankumouksessa.

Mutta kauan aikaa pysyy kuuluisien johtajien lumous

joukoissa. Edelleenkin on Suomen työväestön keskuudessa kannatusta Tannerilla, Valppaalla, Tokoilla. Sanotaan, että ovathan ne «jaloja työväen miehiä». Niin ja niin kauan ne ovat olleet johdossa. Ei häviä luottamus niihin suuressa työläisyleisössä.

Vaikka esim. todistetaan, että herra Tokoi on ryhtynyt työväen vallankumouksen vihollisten palvelukseen englantilaisten leirissä, niin sittenkään ei työläisyleisön keskuudessa tahdota ymmärtää, että tuo kellokas on myynyt itsensä liittolaiskapitalisteille ja siten ruvennut sosialistipetturiksi ja provokaattoriksi.

Samoin Tanneria, Valpasta y.m. kunnioitetaan edelleen työläisyleisön keskuudessa, vaikka tiedetään, että ne vastustavat työväen vallankumousta ja koettavat johtaa työläisiä harhaan vallankumouksen tieltä.

Toverit, työläiset! Se entisistä sosialidemokratisista johtajista, joka tahtoo sovittelua porvariston kanssa — syrjään sellainen! Se kuulusuus, joka asettuu vallankumouksellisen sosialismin ja työväenluokan diktatuurin tielle — viskatkaamme yli laidan sellainen! Se kellokas, joka asettuu työväen kansainvälistä vallankumousta vastaan — risti nimen päälle!

Meillä voi olla ainoastaan joko taistelutovereita tai sitte vihollisia. Joka ei hyväksy porvariston kukistamista aseellisen vallankumouksen kautta — se on vihollisemme, selvä pesäero sellaisesta! Sellainen pettää meidän vallankumoustaistelumme, myy meidät porvaristolle.

Varokaa entistä sosialidemokratista johtajaa, joka puhuu kaikesta muusta hyvästä, mutta ei porvariston kukistamisesta ja tuhoamisesta. Sellainen johtaja on sovittelija, porvariston tietoinen tai tiedoton renki.

Kerenski lumosi kauan joukkoja — kunnes paljastui porvariston ja englantilaisen imperialismin kätyriksi. Scheidemanilla on kannatusta siihen saakka kunnes joukot älyävät hänen naamarinsa takaa porvarillisen politiikoitsijan.

Tannerit, Valppaat, Tokoit käyvät täydestä kunnes joukot huomaavat ne bolshevistisen työväen vallankumouksen vastustajiksi. Se aika tulee, mutta siihen

mennessä ovat nuo johtajat saaneet aika lailla johtaa harhaan työväkeä ja nimensä varjolla vahingoittaa proletariaattia vallankumousta.

7. Yhdestä ole vakuutettu, toveri.

Yhdestä ole vakuutettu, toveri, nimittäin siitä, että työväen kansainvälinen vallankumous on jo alkanut mahdavana vyörynä, ja tulee Suomeenkin. Tämä totuus ota ajatuksesi pohjaksi ja lähtökohdaksi ja siitä suunnittele menettelytapasi. Liity vallankumoukselliseen sosialismin, kommunismin riveihin!

Nyt sinä et vielä ole oikein selvillä tiestä ja päämäärästä. Monet entiset auktoriteetit, joihin olet luottanut, suosittavat sinulle laillisen porvarillisen järjestyksen menettelytapoja. Nuo valkoisen sosialidemokratian miehet elvyttävät entistä laillista sosialidemokratista liikettä. Puuhaavat työväenlehtiä, ponnistelevat yhdistys- ja kokoontumisvapauden puolesta, hommaavat työväen osanottoa vaaleihin, vaativat yleistä armahdusta suosiota saavuttaakseen, vaativat kansanvaltaista tasavaltaa j.n.e.

Ja monenkin yksinkertaisen työläisen mieli lämpenee, nähdessään työväenliikkeen taas elpyvän verisen taantumuksen jälkeen.

Ja kumminkin!

Työväenluokallemme olisi kumminkin suuri onnettomuus, jos se palaisi takaisin siihen, mikä vallankumouksen jättäjäskouriin mureni. Juuri se, että työväenliikkeemme oli *sosialidemokratista* eikä vallankumouksellista, oli syynä vallankumouksellisen päättäväisyyden puutteeseen viime talvisessa taistelussamme. Sitä olen puolestani koettanut todistella kirjasessani «Suomen Sosialidemokratia ja vallankumous».

Sosialidemokratinen liike halpaannuttaa työväenluokan, tekee sen kykenemättömäksi käymään luokkataistelua raskaammilla aseilla. Ja kumminkin on *aseellinen yhteentörmäys* porvariston kanssa ehdottomasti välttämätön ja väistämätön luokkataistelun kärjistyttyä vissille asteelle.

Sosialidemokratian suosittamilla laillisilla keinoilla ei voida työväen elämänkysymyksiä ratkaista. Ne ratkaistaan porvariston kukistamisella ja sen vallan anastamisella. Mutta se voi tapahtua ainoastaan tulella ja raudalla.

Katalia työväen pettäjiä ovat ne, jotka työväelle suosittelevat ammatillisen liikkeen kauppapolitiikkaa sekä paperista vaalilippua silloin kuin pitäisi työläisille rehellisesti selvittää, että vallankumous ja luokkasota ovat tulossa, varustautukaa, ettei tarvitsisi lähteä porvaristoa vastaan paljain käsin.

Työläistoveri, älä usko niitä, jotka koettavat saada sinut unohtamaan vallankumouksen velvoituksen.

Näetkö ympäri maailman, miten vallankumous kulkee maasta maahan? Kuka olisi vielä äsken uskonut, että maailman mahtava Saksa suistuisi vallankumouksen pauhaavaan mereen? Ei voi mikään maa, ei Suomikaan välttää vallankumousta — se on historian tie uuteen yhteiskuntaan.

Työläinen! Älä mene valkoisten sosialidemokratien perässä harhaan. Ota ajatuksesi pohjaksi ja lähtökohdaksi se historiallinen totuus, että vallankumous on tuleva — ja suunnittele sen mukaan menettelytapasi.

Valkoisen lipun miehet Tannerista Tokoihin ja Valppaaseen saakka koettavat saada sinun horjahtamaan pois vallankumouksellisen sosialismin tieltä — jotta sitte taas taistelun puhjetessa olisit varustautumaton etkä tietäisi mitä tehdä.

Ainoastaan kommunismi, bolsheviikkien aate, kehoittaa sinua rehellisesti varustautumaan aseelliseen vallankumoukseen. Me kommunistit sanomme: «Vallankumous tulee, se on jo kynnyksellä. Kootkaa ja järjestäkää salaisesti voimanne, työläiset ja punakaartilaiset!»

8. Punainen kommunismi.

Mitä tahtovat bolsheviikit-kommunistit?

Me kommunistit sanomme, että maailma on kypsä proletaariselle, sosialistiselle vallankumoukselle.

Työläisten on kaikkialla pyrittävä valtaan, perustet-

tava raudan luja työväenluokan diktatuurivalta ja sen avulla kukistettava porvarien ja pääoman mahti myöskin maatiloilta, tehtaista, pankeista.

On välttämätöntä kukistaa porvariston poliittinen herruus, tuhota porvariston rosvovaltio ja siihen keskityvät porvarivoimat. Mutta seuraava askel täytyy olla suurmaanomistajain, tehtailijain ja pankkiirien omistuksen ja vallan kukistaminen.

Sosialistisen vallankumouksen aika on jo tullut, sanomme me kommunistit.

Jo on Venäjällä tuhottu porvariston valtiollinen ja taloudellinen herruus. Samaa historiallista tehtävää suorittamaan nousee vallankumouksen laineista työväenluokka myös Itävallassa ja Saksassa. Se on bolshevismi, neuvosto-aate, puhtaan työväen luokkavallan aate, työväenluokan diktatuurin aate, mikä nyt on jo vallannut Europan köyhälistön. Europan köyhälistö on siten kypsynyt historialliseen tehtäväänsä, kapitalismin kukistamiseen. Se on nykypäivien totuus, minkä näemme me, kommunistit, jotka täydellä innolla ja tarmolla olemme heittäytyneet sosialistisen vallankumouksen satureiksi.

Sosialidemokratia ei käsitä tätä aikaa. Sosialidemokratit luulevat edelleenkin elettävän kehityskykyisen porvarillisen järjestelmän kukkimis-aikaa. Ne luulevat, että kapitalistivaltiota, jossa porvaristo hallitsee, voidaan laillisin keinoin kehittää kansanvaltaiseksi ja työväelle edulliseksi. Se on tuhoisa sosialidemokratinen itsepetos. Sillä myös sosialidemokratia pettää työläisjoukkoja, kesyttäen ne, halpaannuttaen niiden taistelutarmoa ja yrittäen leikata pois niitten leijonakynsiä. Työväenluokka tehtäisiin kykenemättömäksi suureen historialliseen tehtäväänsä, sosialismin toteuttamiseen. Mutta se ei onnistu.

Sosialistisen vallankumouksen alkua merkitsee se bolshevismi, joka nyt on vallannut Europan köyhälistön. Siksi porvaristo hirmuistuu bolshevismille, jota se nimittää «henkiseksi sairaudeksi», ja jota vastaan se kokoaa kaikki kapitalistien kansainväliset lahtarivoimat.

Valkoisen sosialidemokratian miesten osa on surkea ja häpeällinen. Mutta että he ovat menneet samaan ket-

juun lahtarien kanssa, sille emme mahda mitään. Historia on tuominnut heidät kaikissa maissa kaatumaan valkokaartilaisten kanssa samaan hautaan.

Sillä työväen sosialistisen vallankumouksen täytyy voittaa, vaikka sitte koko valkoisen «työväenliikkeen» ja porvariston päitten ylitse.

Toverit, punainen kommunismi on Europan vallankumouksellisen köyhälistön aate. Se on porvareille ja sosiali-sovittelijoille kauhistus. Mutta se on vallankumouksellisille työläisille pyhä taistelun aate.

Marx ja Engels sanoivat itseään kommunisteiksi. Tutustu «Kommunistiseen Manifestiin», joka on vanha tunnettu suomenkielisessä työväenkirjallisuudessa. Pengo se esiin ja lue. Hanki lisävalaistusta kommunistisista kirjoista ja lehdistä, joita maanalaisina kuuluu kiertävän Suomessa.

Kommunistit ovat työväenluokan hyökkäävä osa. Liity siihen!

Alas kapitalistien valta! Tilalle köyhälistön valta!

Alas sosiali-sovittelijat! Eläköön vallankumouksellinen sosialismi!

Alas valkoinen sosialidemokratia! Eläköön punainen kommunismi!

329 (471) SKP

suvi 1

KAIKKIEN MAIDEN KÖYHÄLISTÖ, LIITTYKÄÄ YHTEEN!

2

**VENÄJÄN NEUVOSTO-
TASAVALLAN
MAALARI**

Suomalaisten Kommunistien Sarjajulkaisu

N° 35

Hinta 35 kop.

Kustantaja: Suomalaisen Kommunistisen Puolueen
Keskuskomitea. — Pietari 1918.

2313

2
1-1
3-тя Государственная тип. Петроград, Кабинетская, 15.

JK
1158
3
Venäjän talonpoikaisköyhälistö ja Neuvo-
totasavalta.

1. Yleisistä talonpoikaisoloista Venäjällä.

Venäjä on ollut jo muinaisista ajoista saakka maanviljelysmaana. Laajat hedelmälliset tasangot, joita ristiin rastiin halkovat runsasvesiset joet, ovat antaneet maanviljelykselle laajoja kehittymismahdollisuuksia. Tämän lisäksi on mainittava, että ainakin Europan Venäjän keskivyohtyöhykkeessä vallitsee maanviljelykselle erittäin suotuisa ilmanala. Näin ollen olivat Venäjällä kaikki edellytykset muodostua suureksi maanviljelysmaaksi.

Mutta hidas tehdasteollisuuden kehitys, kulkuvälineiden puutteellisuus, verrattain heikko taloudellinen yhteys muitten maiden kanssa ehkäisivät suurtuotannon kehittymistä maanviljelyksen alalla Venäjällä. Venäjä on ollut aina viime aikoihin saakka etupäässä pienviljelyksen maana. Se oli kauttaaltaan erityisen maanviljelijäluokan, niin sanotun talonpoikaissäestön viljeltävänä. Tämä talonpoikaissäestö käytti maata kokonaisina kyläkuntina (obshtshina) eikä yksityisomistuksen muodossa, kuten esim. Suomessa. Ja tämä kyläkuntajärjestys säilyi Venäjällä yli maaorjuuden ajankin aina meidän aikoihimme saakka.

Kuten tunnettua, joutui Venäjän talonpoikaissäestö 16-vuosisadan loppupuolella täydelliseen maaorjuuteen, tilanomistajain rajattoman mielivallan alaiseksi. Kolmatta vuosisataa lahjoteltiin talonpoikia maitten mukana niinkuin eläimiä jollakin tavoin kunnostautuneille aatelisherroille. Ja nämä herrat saivat

sitten pieksää ja raadella maaorjiaan oman halunsa mukaan. Se oli kauhea, hirmuinen aika, joka painoi vaikeasti pois pyyhittävän leimansa talonpoikaisväestöön.

Mutta taloudellinen kehitys, etupäässä tehdasteollisuuden kehitys Venäjällä, joka tehdasteollisuus tarvitsi vapaita työvoimia, osotti tämän maaorjuusjärjestelmänkin mahdottomaksi. Se olikin säilynyt Venäjällä kauvemmin kuin muualla maailmassa, jos emme ota huomioon Amerikan neekerorjuutta, joka kukistui samoihin aikoihin kuin Venäjänkin maaorjuus, ja Suomen torpparijärjestelmää, joka suuressa määrässä muistuttaa orjuutta, joskin toisenlaisessa muodossa.

Maaorjuus kumottiin Venäjällä olojen pakosta v. 1861. Mutta talonpoikain asemaa tämä uudistus paransi ainoastaan juridisesti; taloudellisesti jäi talonpoikaisväestö yhtä kurjaan asemaan. «Vapauteuille» talonpojille annettiin kaikista huonoimpia maita ja niitäkin niin vähän, että köyhempi talonpoikaisväestö sai maanpuutteen takia kärsiä aina viime aikoihin saakka mitä suurinta kurjuutta.

Maaorjien vapauttaminen oli joka tapauksessa historiallisen kehityksen välttämätön tulos. Se antoi yleensä mahdollisuuden kapitalismin kehitykselle Venäjällä ja erikoisesti luokkataistelun kehitykselle maalla. Nyt kävi yhä selvemmin ilmi, ettei maanviljelysväestö muodosta mitään yhtenäistä talonpoikais-säätyä, vaan että se on jakautumassa yhä enemmän ja enemmän toinen toistaan vastaan taisteleviin luokkiin. Niiden talonpoikain, joilla maaorjien vapauttamisen aikana oli jonkun verran rahoja, ei tarvinnut suinkaan tyytyä siihen osamaansa tilkkaan, jonka hän sai kyläkunnan niukoista maavaroista, vaan sai hän reilusti ostaa tahi vuokrata sitä tilanomistajilta. Muuten maaorjain vapauttamisen jälkeisinä aikoina

alkoi ainakin se osa maalaisaatelistosta, joka ei pystynyt ollenkaan viljelemään maata ilman orjain työvoimia, joutua rappiotilaan. Näiden rappeutuneiden aatelisherrojen maat joutuivat myynnin kautta suureksi osaksi rikkaiden talonpoikien, kylänpohattojen käsiin. Näin ollen maalla muodostui varakas pikkuporvariluokka, jonka omistettavana on suuria maatiluksia. Sen käsissä on ollut valta maalla aina viime aikoihin saakka.

Tämän rikkaan maalaisluokan vanavedessä kulivat keskivaraiset talonpojat, pienempien maatilkkujen omistajat. Nämä pyrkivät tietysti aina rikastumaan, kohoamaan oikeiksi pohatoiksi, kannattavat kaikessa rikkaita talonpoikia, eivätkä siksi luokkapsylogialtaan paljoakaan eroa varakkaasta maalaispohattojen luokasta.

Sitä vastoin jyrkkänä vastakohtana rikkaille talonpojille ovat köyhät maalaiseläjät, joita myöskin on yleensä nimitetty talonpojiksi. Nämä saivat tyytyä maaorjien vapauttamisen jälkeen pikkuiheen osamaatilikkaansa, joka erittäinkin vanhan ajan tuotantovälineillä viljeltynä tuskin tuotti senkään verran, mitä talonpoika tarvitsi verojen ja maan lunastusmaksujen suorittamiseen. Yksi hevonen ja yksi lehmä on ollut korkeintaan tällaisen talonpojan omaisuutena. Nämäkin ainoat elävät tuotantovälineet usein ryöstettiin häneltä rästissä olevien verojen korvaamiseksi. Nälkä, puute ja ankara kurjuus vallitsi alituisen tällaisen talonpojan ränsistyneessä mökissä. Useimmiten hän jättikin koko «talonsa» vaimonsa ja lastensa huostaan ja matkusti läheiseen tai kaukaiseenkin kaupunkiin hakemaan työansiota. Näin vaelsi kymmeniä tuhansia «talonpoikia» maalta kaupunkeihin palvelemaan kapitalismia. Suuret joukot talonpoikia muodostivat näin ollen sen reserviarmeijan, josta kapitalistit saivat ammentaa tarpeen tullessa työvoimia. Ne taas köy-

hien talonpoikain keskuudesta, jotka halusivat yhä edelleen pidellä kiinni maakamarastaan, mutta joilla ei kumminkaan ollut tilaisuutta viljellä maata kotiseudullaan, siirtyivät Siperiaan. Mutta sittenkin jäi vielä miljonnia köyhiä talonpoikia jotka nälässä ja puutteessa, tsaarivallan ruoskan alla riutuivat omilla osamaillaan.

Tämän köyhimmän talonpoikaisväestön keskuudessa vallitsi maaorjien vapauttamisen jälkeen koko viime vuosisadan jälkipuoliskolla ankara tyytymättömyys. Siellä oli aina otollinen maaperä vallankumouksaateille, tämän turpeen alla kyti aina vallankumouksen hiillos. «Maata ja vapautta» — kaikui alituisen köyhimpien talonpoikain tunnuslauseena. Aika ajoin tapahtui talonpoikaislevottomuuksia, jotka v. 1905 puhkesivat ilmiliekkiin. Tilanomistajanylkyrien koneat palatsit useissa paikoin paloivat. Mutta vereen tukahutettiin silloin talonpoikaisköyhälistön liike.

Seurasi taantumuksen ja samalla myös luokkarojojen selvenemisen aika. Taantumuksen ovelin palvelija Stolypin esiintyi nyt luokkataistelun kehittäjänä maalla. Hänen tarkoituksenaan oli luoda taantumuksen turvaksi «vankkojen talonpoikien» luokka. Sitä juuri tarkoitti hänen säätämänsä maalaki, joka antoi talonpojille oikeuden erota kyläkunnasta. Se hajotti lopullisesti kyläkunnan, jota haaveilijasosialistit («narodnikat», kansanmieliset) olivat kauvan aikaa ihailleet ja pitäneet sitä sosialismiin siirtymisen väliasteena. Talonpojat saivat nyt oikeuden erota kyläkunnasta, mutta ne eivät nytkään saaneet lisää maata. Maattomien luku lisääntyi, sillä suuri joukko talonpoikia möi yhteismaan osansa kyläpohatoille siirtyäkseen töihin muille markkinoille. Näin ollen tulivat köyhät entistä köyhemmiksi ja rikkaat entistä rikkaammiksi. Luokkarajat maalla tulivat siis vieläkin selvemmiksi.

Maailman sota antoi puolestaan vauhtia luokkarojojen syventymiselle. Rikkaat talonpojat, omistaen suuret määrät maataloustuotteita, tulivat keinottelijoiksi ja rikastuivat hurjasti. Mutta köyhät, ostaen tavattomasti kallistuneita elintarpeita, joutuivat kokonaan perikadon partaalle. Tällainen oli tilanne viimevuoden vallankumouksen edellä.

Kun puhkesi maaliskuun vallankumous, kiinnittivät köyhimmät talonpojat kaikki toiveensa siihen. Mutta porvaristo päästyään valtaan ei yrittänytkaan parantaa köyhimpien talonpoikien oloja. Kaikenlaiset kokoomushallitukset antoivat talonpojille ainoastaan lupauksia. Kerenskin koplat pyrkivät ainoastaan voitamaan aikaa jättääkseen sitten maalaisköyhälistön puille paljaille. Kokoomushallitusten ja nälän pakkottamana ryhtyivät talonpojat taas panemaan toimeen levottomuuksia. Silloin tuli köyhimmän talonpoikaisväestön avuksi köyhälistön lokakuun vallankumous, joka mahtavalla iskulla pyyhkäisi vallasta kaikki porvarit ja heidän kätyrinsä ja ryhtyi johtamaan sekä Venäjän tehdasköyhälistöä että köyhintä talonpoikaisväestöä sosialismia kohti.

2. Talonpoikain todellinen vapauttaminen.

Nyt tuli köyhimmälle talonpoikaisväestölle lopultakin todellisen vapautamisen aika. Heti valtaan päästyään ryhtyi köyhälistön hallitus toteuttamaan köyhimpien talonpoikien hartaimpia toiveita. Se antoi heille maata ja vapautta. Näin ollen kun juhli-taan lokakuun vallankumouksen, köyhälistön vallan vuosijuhlaa, voivat köyhimmät talonpojatkin riemulla yhtyä tähän juhlaan, sillä se on myös heidänkin todellisen vapautumisensa vuosijuhla.

Jo marraskuun 9 p:nä 1917 julkaisi Kansankomis-sarien Neuvosto yleisvenäläisen neuvostojen kongres-

sin hyväksymän maalan, jonka mukaan tilanomistajain omistusoikeus maahan peruutetaan heti ilman mitään lunastusmaksua. Maanomistajain tilukset samoin kuin myös entisen hallitsijahuoneen, luostarien ja kirkon maat kaikkine kalustoineen ja muine rakennuksineen siirretään maalaiskuntien, maakomiteain ja talonpoikaisedustajain kihlakuntaneuvostojen käsiin. Takavarikoitavan, kansalle tästä lähtien kuuluvan omaisuuden vahingoittaminen julistetaan suureksi rikokseksi, joka rangaistaan vallankumouksellisten lakien mukaan. Kihlakuntien talonpoikaisneuvostojen on ryhdyttävä kaikkiin toimenpiteisiin ankaran järjestyksen noudattamiseksi maanomistajain tiloja takavarikoitaessa. Näiden neuvostojen on myös määriteltävä mitkä ja kuinka suuret tilat ovat takavarikoitavat, laadittava tarkat luettelot kaikesta takavarikoitavasta omaisuudesta sekä järjestettävä kaiken kansalle siirtyvän omaisuuden ankara vallankumouksellinen suojeleminen.

Suurten maauudistusten toteuttamisessa noudatetaan toistaiseksi sitä talonpoikain sääntöä, joka on laadittu 242 talonpoikain evästyskirjelmän pohjalla.

Varsinaisten talonpoikain ja kasakkain maata ei oteta takavarikkoon.

Tätä lakia seuraa yllämainittu talonpoikain sääntö, jossa julistetaan maakysymyksen parhaimmiksi ratkaisutavoiksi seuraavat ehdot:

Maan yksityisomistus kumotaan ikiajoiksi. Maata ei saa myydä eikä ostaa, eikä vuokrata pois tahi pantata eikä yleensä millään muullakaan tavalla luovuttaa. Kaikki maat luovutetaan ilman korvausta, muutetaan koko kansan omaisuudeksi sekä jätetään kaikkien maasta toimeentulonsa hankkivien työntekijäin käytettäväksi. Tästä omistusalalla tapahtuneesta kumouksesta kärsineille myönnetään ainoastaan oikeus

saada yhteiskunnallista apua siltä ajalta, jonka he tarvitsevat mukautuakseen uusiin elinehtoihin.

Kaikki maan syvyydet, malmit, nafta, hiili, suola y.m. ja samoin myös metsät ja vedet, joilla on yleisvaltakunnallinen merkitys, siirtyvät yksinomaan valtion käytettäväksi. Kaikki pikkujoet, järvet, metsät y.m. siirtyvät kuntien käytettäväksi sillä ehdolla, että niitä hoitavat paikalliset itsehallintoelimet. Sellaisia tiluksia, joille on perustettu korkeasti kehitettyjä maatalousliikkeitä, kuten puutarhoja, taimien kasvatuslaitoksia, oranssereita j. n. e., ei tulla jakamaan, vaan muutetaan ne mallitiloiksi sekä jätetään yksinomaan valtion tahi kuntien käytettäväksi riippuen niiden suuruudesta ja merkityksestä. Hevossiitoslaitokset, valtion sekä yksityisten rotukarjan siitoslaitokset y.m. takavarikoidaan ja jätetään koko kansan omaisuudeksi. Ne siirtyvät yksinomaan joko valtion tahi kunnan käytettäväksi riippuen niiden suuruudesta ja merkityksestä. Koko takavarikoitujen maiden talouskalusto sekä elävä että eloton siirtyy myös valtion tahi kuntien käytettäväksi. Kaluston takavarikoiminen ei koske vähävaraisia talonpoikia.

Oikeuden maan käyttämiseen saavat tämän säännön mukaan kaikki Venäjän kansalaiset (molempaa sukupuolta), jotka haluavat sitä viljellä omin käsin, perheensä avulla tai yhteistyössä muitten kanssa; he saavat käyttää maata niin kauan kuin pystyvät sitä viljelemään. Palkkatyön käyttämistä ei sallita. Jos joku maalaiskunnan jäsenistä joutuu työkyvyttömäksi, niin kunta sitoutuu avustamaan häntä kahden vuoden aikana hoitamalla hänen talouttaan kunnan voimilla. Ne maanviljelijät, jotka vanhuuden tahi työkyvyttömyyden takia menettävät mahdollisuuden mieskohtaisesti viljellä maata, menettävät myös oikeuden maan käyttämiseen, mutta sen sijaan saavat valtiolta eläkkeen.

Maankäyttö on tasapuolista, s. o. maa jaetaan työntekijäin kesken, paikallisoloista riippuen työ- tai käyttönormin mukaan (tarkotetaan sitä määrää, jonka yksi ihminen jaksaa omin voimin viljellä). Maan käyttämisuodot ovat vapaasti valittavia, riippuen siitä, mitä päätetään eri kylissä.

Koko maa sen luovuttamisen jälkeen siirtyy koko kansan maavarastoon. Sen jakamista työntekijäin kesken hoitavat paikalliset tai keskushallintolaitokset.

Maavarasto aika ajoin jaetaan uudestaan työntekijäin kesken, riippuen väestön lisääntymisestä sekä maatalouden tuottavaisuuden kasvamisesta. Kunnasta poistuneiden jäsenten maa siirtyy takaisin maavarastoon ja tällöin etuoikeus saada poistuneiden jäsenten palstoja myönnettäessä heidän lähimmille sukulaisilleen tai poistuneiden osottamille henkilöille.

Siinä tapauksessa että joillakin paikkakunnilla ei käytettävissä olevaa maata riitä koko paikallisen väestön maan tarpeen tyydyttämiseen, on liika- väestö siirrettävä muille paikkakunnille. Siirtolaisuuden järjestämisen sekä sen vaatimien menojen korvaamisen ottaa valtio tehtäväkseen.

Näin siirtyivät maat vallankumouksellisen köyhälistön tahdosta köyhien talonpoikien käsiin ja tilanomistajain sekä maalaispohattojen valta loppui. Työtekevä talonpoikaisväestö kokonaisuudessaan tuli maan todelliseksi isännäksi.

Ylläesitetyt säännöt, joiden mukaan maauudistusta ryhdyttiin toteuttamaan, sisältävät määräyksen, että maa annetaan työntekijäin käytettäväksi tasapuolisen jaon perusteilla s. o. ainoastaan sen verran, kuin kukin omilla ja perheensä voimilla jaksaa sitä viljellä. Tästä voisi johtua helposti ajattelemaan, että nykyinen köyhälistön säätämä maalaki pyrkii hävittämään suurviljelyksen, että se suosii ainoastaan pikku-

viljelystä. Mutta asia ei ole niin. Nämä säännöt jättävät vapaan valinnan varaan itse maan käyttämisuodot; niistä saavat päättää työntekijät maalaiskylissä. Samalla antavat säännöt mahdollisuuden viljellä maata työkunnittain ja perustaa näin ollen kuinka isoja maatiloja tahansa. Myöhemmin saivat nämä työkunnat maatalouskommunien muodon.

Tietenkään ei Neuvostovallan säätämä maalaki voinut yhdellä iskulla parantaa lopullisesti köyhimmän talonpoikaisväestön oloja, siirtää sitä heti kurjuudesta täydelliseen hyvinvointiin. Tämä siirtyminen tulee vaatimaan vielä suuria ponnistuksia ja ankaraa, itseuhrautuvaista työtä itse köyhimmän talonpoikaisväestön taholta. Mutta Neuvostovalta on ainoa voima, jonka avulla köyhien talonpoikaisväestö pääsee synkästä pimeyden ja kurjuuden yöstä vapaan ja onnellisen työn auringon valoon.

3. Köyhin talonpoikaisväestö Neuvostovallan suojassa.

Venäjän Neuvostovalta on köyhän talonpoikaisväestön ainoa tuki ja turva. Neuvostovallan kohtaloon on sidottu tämän talonpoikaisväestönkin kohtalo. Se on maalaisköyhälistön selvästi käsitettävä ja toimittava siihen suuntaan, että maalaispohattojen valta tulisi lopullisesti murretuksi.

Neuvostovallan suojassa toimivan köyhimmän talonpoikaisväestön tärkein asia tehtävänä on luokkarajain selventäminen maalla. On pyrittävä täydelliseen eroon maalaispohatoista. Korkeintaan keskivaraiset talonpojat voi saada kulkemaan käsi kädessä maalaisköyhälistön kanssa, ainakin silloin kun nämä keskivaraiset talonpojat tulevat käsittämään, että heidänkin perikatonsa on lähellä jos Neuvostovalta sortuisi.

Luokkarajojen selventämiseksi ja köyhimpien talonpoikain etujen suojelemiseksi perustetaan Neuvostovallan kehotuksesta maalla erityisiä köyhäin talonpoikain komiteoja, joihin maalaispohattoja ei päästetä. Näiden komiteain käsiin keskitetään kaikki maasioiden järjestely. Niissä voivat köyhimmät talonpojat ajaa luokkansa etuja ja järjestää asiat niin, että varakkaiden valta maalla tulee kokonaan murretuksi.

Rikkaatkin yrittävät kyllä usein tunkeutua köyhäin hahmossa näihin komiteoihin, mutta tämä yritys on kaikkialla estettävä. Sillä Neuvostovallan suojaa voivat nauttia ainoastaan köyhälistöluokkaan kuuluvat. Tämän luokan edustajille on kuuluva koko valta niin maalla kuin kaupungeissakin.

Köyhin ja keskivarainenkin talonpoikaisväestö on vasta nyt köyhälistön valtaan päästyä päässyt todellisesti nauttimaan työstä ja elämästä. Neuvostovallan suojassa tämä talonpoikaisväestö saa tarpeellista valistusta eikä entisajan pappien määräämää kuivaa kirjannoppia. Se saa nyt tilaisuuden kehittää kaikkia kykyjään ja pyrkiä korkeimpia elämän muotoja kohti. Sekä ruumiillisen että henkisen työn laajat alat ovat nyt avautuneet työtätekevän talonpoikaiskansan käytettäväksi.

Jotta maanviljelys kehittyisi korkeammalle asteelle, perustetaan nykyisin köyhäin talonpoikain keskuudessa neuvostojen johdolla erityisiä maatalouskommuuneja, joihin kaupunkilaisetkin työntekijät saavat ottaa osaa. Tähän tarkotukseen käytetään usein entisten maanomistajain suuria tiluksia, jotka valmiine maanviljelyskalustoineen muodostavat pohjan kommuunien järjestämiselle. Nämä kommuunit saavat tilaisuuden käyttää kaikkia nykyaikaisia maanviljelyskoneita ja välineitä. Kaikki työn tuotteet ovat kommuunissa yhteistä omaisuutta. Näin ollen kehittyä maatalouskommuuneissa sosialistinen tuotanto-

tapa ja sosialistinen tuotteiden jako. Ne tulevat olemaan sosialistisen järjestyksen pohjana maatalouden alalla. Kommuunit ovat nykyisin tulevaisuuden suur-tuotantomuotojen alkuunpanijoina. Ne pystyvät ehkä ainakin Venäjän laajoissa oloissa hävittämään kokonaan pienviljelyksen. Totta kyllä, eivät maatalouskommuunit ota vielä kaikkialla oikein onnistuakseen. Talonpoikien ja erittäinkin kaupungeista saapuneiden kommuunien jäsenten keskuudessa puuttuu vielä usein yhteistyön tuntoa ja järjestelykykyä. Mutta vähitellen kyllä kaikki esteet tulevat voitetuiksi.

Näin pääsee nyt köyhin talonpoikaisväestö toimimaan Neuvostovallan suojassa. Mutta päästäkseen täydelliseen hyvinvointiin, kukistaakseen lopullisesti maalaisporvariston vallan on köyhimmän talonpoikaisväestön ponnistettava kaikki voimansa Venäjän Sosialistisen Neuvostotasavallan tukemiseksi sekä moraalisilla että aineellisilla keinoilla, sillä Neuvostovalta on kaikkien työntekijäin ainoa tuki ja turva.

Lokak. 1918.

Edv. Torniainen.

Laki maan sosialisoinnista.

Ensimmäinen osa.

Yleisiä määräyksiä.

1 §. Kaikkalainen maan, maan sisuksien, vesien, metsien ja luonnon elävien voimien yksityisomistus lakkaa Venäjän-Federatiivisen Neuvostotasavallan alueella ikuisiksi ajoiksi.

2 §. Tästä lähtien siirtyy maa ilman mitään suoraa tai peitettyä korvausta koko työtätekevän kansan käytettäväksi.

3 §. Maan käyttöoikeus kuuluu vain sille, joka sitä viljelee omalla työllään, ellei siitä tässä laissa toisin määrätä.

4 §. Maan käyttöoikeutta ei voida rajoittaa sukupuolen, uskontunnustuksen, kansallisuuden eikä alamaisuuden perusteella.

5 §. Maan sisuksien, metsien, vesien ja luonnon elävien voimien hoito kuuluu, riippuen niitten merkityksestä, Kihlakunta-, Kuvernementti-, Alue- ja Federatiiviselle Neuvostovallalle, viimeksimainitun kontrollin alaisena. Maan sisuksien, metsien, vesien ja luonnon elävien voimien käyttö- ja hallinta tulee järjestettäväksi erikoisella lailla.

6 §. Koko yksityisomistusluontoinen elollinen ja eloton maatalousomaisuus siirtyy ilman mitään korvausta työtätekemättömiltä talouksilta riippuen niitten merkityksestä kihlakunnan, kuvernementin, alueen tai federatiivisen Neuvostovallan Maa-osastojen hallintoon.

7 §. Kaikki 6:nnessa pykälässä mainittujen talouksien rakennukset, kuin myöskin niissä olevat maa-

taloudelliset laitokset siirtyvät ilman mitään korvausta riippuen niitten merkityksestä kihlakunnan, kuvernementin, alueen tai federatiivisen Neuvostovallan hallintaan.

8 §. Kaikki työkyvyttömät henkilöt, jotka tämän maan, metsien, irtaimisto-omaisuuden ja muun näihin maihin kuuluvan omaisuuden pakkoluovutusta koskevan lain voimaan astuttua kokonaan kadottavat toimeentulon mahdollisuuden, voivat paikallisten oikeuslaitosten ja Neuvostovallan maa-osastojen antamalla todistuksilla, kunnes laki työkyvyttömien kansalaisten valtionvakuutuksesta on annettu, saada eläkkeen (kuolemaansa tai täysi-ikäisyyteen asti) voimassa olevan sotamieseläkkeen suuruisena.

9 §. Maan hoitoon luovuttamisen suorittavat riippuen niitten merkityksestä työtätekeville Neuvostovallan Kylä-, Kunta-, Kihlakunta-, Kuvernementti-, Alue-, Keskus- tai Federatiiviset Maa-osastot.

10 §. Maavarastoa hoitavat kussakin Tasavallassa Keskus- tai Federatiivisen Neuvostovallan Maaosastot.

11 §. Paikallisen ja keskusneuvostovallan maaosastojen hallintotehtäviin kuuluu paitsi oikeudenmukaista maatalousmaiden antoa työtätekevän maanviljelijäväestön hoitoon ja kansallisuusomaisuuden tuottavampaa käyttöä:

a) Maan tuotantovoimien lisäämistä edistävien olojen kehittäminen, kuten maan hedelmällisyyden lisääminen, maataloustekniikan parantaminen ja myöskin tietopuolisen maataloustaidon kohottaminen maanviljelijäväestön työtätekevissä joukoissa.

b) Maanviljelykseen kelpoisen maavaraston luominen.

c) Maatalouden eri haarojen, kuten puutarhahoidon, mehiläishoidon, vihannestenviljelyksen, karjanhoidon, maitotalouden y. m. kehittäminen.

d) Pikku-tuotannosta tuottavampiin peltoviljelyksen järjestelmiin siirron jouduttaminen eri vyöhykkeissä tasaisella työtätekevien viljelijöitten sijoituksella.

e) Yhdyskunnallisen (kollektivisen) maatalouden kehittäminen yksityistaloutta edullisempänä, työnkäytön ja tuotteitten saannin kannalta katsoen, ollen tarkoituksena sosialistiseen talousjärjestelmään siirtyminen.

12 §. - Maanannon työtätekevien kesken tulee tapahtua tasaisilla työperusteilla siten, että aikojen kuluessa alueen vakiintuneeseen maankäyttöjärjestelmään sovitettuna ei työnkäyttönormi olisi suurempi kuin eri talouden käytettävissä olevien voimien työkykyä ja kuitenkin samalla takaisi maanviljelijän perheelle välttämättömän toimeentulon.

13 §. Maatalousmaitten käyttöoikeuden yleisenä ja peruslähtökohtana on henkilökohtainen työ. Sitä paitsi on Neuvostovallan elimillä oikeus maatalouskulttuurin kohottamiseksi järjestämällä mallimeijereitä tai koe- ja mallipelloja käyttää maavarastosta (ent. luostarien, valtion, apanaasi-, kabinetti- ja suurtilallisten maista) määrättyjä maapalstoja ja viljellä niitä valtion palkkaamalla työvoimalla. Tässä työssä noudatettakoon yleistä työväen kontrollin normia.

14 §. Valtion on vakuutettava kaikki maanviljelyksessä työskentelevät kansalaiset työkyvyttömyiksi tekevän vanhuuden, sairauden ja onnettomuustapausten varalta.

15 §. Kaikki työkyvyttömät maanviljelijät ja heidän perheensä työtätekemättömät jäsenet ovat Neuvostovallan elimien huolenpidon alaiset.

16 §. Kukaan työtätekevä kylätalous on vakuutettava tulipalon, karjan menetyksen, kadon, kuivuuden, raesateen ja muitten luonnonvoimien aiheuttamien onnettomuustapausten varalta keskenäisessä Neuvostojen vakuutuksessa.

17 §. Parempien maapalstojen luonnollisesta hedelmällisyydestä kuin myöskin niitten edullisemmasta asemasta menekki-markkinoihin nähden saatu ylimäärä siirtyy Neuvostovallan elimien haltuun yleisiä tarpeita varten.

18 §. Maatalouskoneitten ja siemenien kauppa tulee Neuvostovallan elimien yksinoikeudeksi.

19 §. Viljakauppa, ulko- kuten kotimainenkin, on oleva valtion yksinoikeutena.

Toinen osa.

Kenellä on oikeus maankäyttöön.

20 §. Maakamaran eri lohkoja voivat Venäjän Federatiivisen Neuvostotasavallan alueella käyttää yleisiä ja henkilökohtaisia tarpeita varten:

A) Sivistys- ja valistustarpeisiin:

1. Valtio Neuvostovallan elimien (Federatiivisten, Alue-, Kuvernementti-, Kihlakunta-, Kunta- ja kyläneuvostojen) kautta.

2. Yhteiskunnalliset järjestöt (paikallisen Neuvostovallan kontrollin alaisina ja sen luvalla).

B) Maatalouden harjoittamiseen:

3. Maatalouskommuunit.

4. Maatalousyhdyskunnat.

5. Kyläyhtymät.

6. Yksityiset perheet ja henkilöt.

C) Rakentamistarpeisiin:

7. Neuvostovallan elimet.

8. Yhteiskunnalliset järjestöt, yksityiset perheet ja henkilöt (ellei kyseessä ole tulojen hankkiminen).

9. Kauppa- ja teollisuus- sekä kuljetuslaitokset (Neuvostovallan erikoisella luvalla ja kontrollin alaisina).

**D) Kulkuteitten rakentamiseksi
(Liikennettä varten):**

10. Neuvostovallan (Federatiivisen, Alue-, Kuvernementti-, Kihlakunta-, Kunta- ja Kyläneuvostovalan) elimet, riippuen kulkuteitten merkityksestä.

Kolmas osa.

Maan viljeltäväksi luovutusjärjestys.

21 §. Maata annetaan ensi sijassa niille, jotka haluavat työskennellä yleistä hyötyä silmällä pitäen eivätkä henkilökohtaisten etujensa vuoksi.

22 §. Henkilökohtaista maanviljelyksen harjoittamista varten on seuraava maan viljeltäväksi luovutusjärjestys voimassa:

Ensi sijassa — maattomat ja vähämainen paikallinen maataviljelevä väestö sekä paikalliset maatyöläiset (päiväläiset) yhtäläisillä ehdoilla.

Toiseksi — siirtolaisväestö s. o. lain maan sosialisoinnista tultua julkaistuksi kyseessä olevalle paikkakunnalle siirtynyt maataviljelevä väestö.

Kolmanneksi — maataviljelemätön väestö *) siinä järjestyksessä kuin se tulee kirjoihin viedyksi paikallisen Neuvostovallan maa-osastossa.

Huomautus: Maan viljeltäväksi luovutusjärjestystä määriteltäessä on maataloudellisilla työhydyskunnilla etuoikeus yksityisluontoisten talouksien edellä.

*) S. o. lain maan sosialisoinnista julkaisemisen jälkeen kyseessä olevalle paikkakunnalle siirtynyt.

23 §. Puutarhanhoitoon, vihannesten viljelykseen, mehiläishoitoon, kalastukseen, karjan- ja metsänhoitoon luovutetaan maata seuraavilla perusteilla:

Ensiksi — maanviljelykseen kelpaamaton maa; toiseksi — maanviljelykseen kelpoinen, mutta paikallisten olosuhteitten vuoksi paremmin jollekin muulle maataloudelliselle toiminnalle sopiva.

24 §. Maaseutupaikoissa luovutetaan maa rakennuksia varten paikallisten Neuvostojen ja väestön harkinnan mukaan.

Kaupungeissa annetaan maata asianomaiseen paikalliseen Neuvostoon tehdyn ilmoituksen järjestyksessä, jos rakennus ei tule aiheuttamaan vahinkoa naapurirakennuksille ja noudattaa rakennussäännön vaatimuksia.

Huomautus: Yleishyödyllisiä rakennuksia varten luovutetaan maata muitten edellä.

Neljäs osa.

Työn käyttönormin määrittely maanviljelyksessä.

25 §. Toimeentulotarkoituksessa eri talouksille viljelykseen luovutetun maan suuruus ei saa olla suurempi vyöhykkeen tähän liitetyissä ohjesäännöissä osoitetuilla perusteilla laskettua työn käyttönormia.

Ohjesäännöt maanviljelystyön käyttönormin arvioimiseksi maatalousmailla.

1 §. Koko maataviljelevä Venäjä jaetaan yhtä moneen vyöhykkeeseen kuin on aikojen kuluessa vaikiintunut eri peltoviljelysjärjestelmiä (monivuoroinen, kolmivuoroinen, kahdeksanvuoroinen, monijakoinen, kiertovuoroinen j. n. e.)

2 §. Kullekin tällaiselle viljelysvyöhykkeelle määrätään oma erikoinen työn käyttönorminsa. Vyöhyk-

keen alueella voi se olla erilainen, riippuen ilmasto-suhteista ja maanlaadun luonnollisesta hedelmällisyydestä kullakin viljelyksellä erikseen kuin myöskin riippuen menekkipaikkojen läheisyydestä (kaupunkitai rautatie) ja muista tärkeistä paikallisista olosuhteista.

3 §. Normin tarkaksi arvioimiseksi on kussakin vyöhykkeessä lähiaikoina toimitettava yleisvenäläinen maatalouden luetteloiminen.

Huomautus: Maan sosialisoinnislain tultua käytäntöön on hetimiten toimitettava maan mittaus ja topografinen kartoitus.

4 §. Maan anto maataviljelylle väestölle tasapuolisilla työperusteilla suoritetaan eri maanviljelysvyöhykkeissä asteettain, tämän lain määräämällä tavalla.

Huomautus: Kunnes laki maan sosialisoinnista maaseudulla toteutetaan, säännöstellään maanviljelijäin suhteet Neuvostojen Maa-osastoissa erikoisen ohjesäännön mukaan.

5 §. Työn käyttönormin arvioimiseksi vyöhykkeessä otetaan tämän vyöhykkeen jonkun kihlakunnan (tai jonkun muun alaltaan sen suuruisen hallinnollis-taloudellisen yksikön) normi (keskinkertainen talous) väestön asutustiheyden mukaan alimmaiseksi tätä vyöhykettä varten ja sellaisessa suhteessa eri viljelyksiin, mikä paikallisen väestön (alue- tai kuvernementtineuvostojen maaosastojen edustajakokouksen) mielestä katsotaan normaaliksi s. o. sopivimmaksi tämän vyöhykkeen taloustyypiksi.

6 §. Nykyisin voimassaolevan talonpoikaisen maanomistuksen keskimäärän arvioimiseksi on otettava aluksi huomioon vain ne maat, mitkä vuoteen 1917 saakka todellisuudessa olivat työtätekevien talonpoikien käytettävänä, s.o. olivat talonpoikaisyhty-

mien, osuuskuntien, yksityisten henkilöiden ostamia; perinnöksi saatuja tai vuokralle ottamia.

7 §. Metsiä, maan sisuksia ja vesiä ei tule ottaa lukuun tässä arvioimisessa.

8 §. Tässä tapauksessa ei tule ottaa lukuun myöskään kaikkia yksityisillä työtätekemättömillä talouksilla olevia maita, jotka tähän asti todellisuudessa olivat valtion, yksityispankkien, luostarien, apanaasien, suurtilallisten (kabinetti-, kirkonmaat) hallussa ja käytettävänä, koska näistä muodostetaan maavarasto, josta tullaan jakamaan kaikille tilattomille ja tällä hetkellä voimassaolevan työn käyttönormia vähemmän maata hallussaan pitävälle pienviljelijöille.

9 §. Kaiken vuoden 1917 vallankumoukseen saakka talonpoikais-työntekijäin todellisessa nautinnossa olleen maamäärän arvioimisessa on välttämättömästi laskettava sen suuruus viljelyksittäin (peltoa, niittyä, rantamaata tai tulvanalaista, kuivalla alavalla olevaa laidunta, kelvotonta maata, kartanon alla olevaa, vihannesviljelyksessä, puutarhoina).

10 §. Tällainen laskeminen on välttämätöntä suorittaa sekä täysin varmoilla numeroilla että myöskin prosenteissa kunkin eri talouden, kyläkunnan, kunnan, kihlakunnan, kuvernementin, alueen ja koko tätä peltoviljelysjärjestelmää olevan vyöhykkeen yleiseen määrään nähden.

11 §. Tällaisessa koko maamäärän arvioimisessa on välttämätöntä saada selville kunkin tyypillisen pelto- ja niittydesjatiinan laatu tai tilavuus arvioimalla sen tai toisen sanotun vyöhykkeen alueella olevan maaperän tai maan laadun desjatiinasatokymmenen vuoden ajalta viljan tai heinän puutamäärissä.

12 §. Maan määrän ja laadun arvioimisessa on välttämätöntä samanaikaisesti toimittaa koko vyöhyk-

keen maatalviljelevän väestön kuin myöskin sen varassa elävän väen lasku.

13 §. Maataloutta harjoittavan väestön laskun tulee tapahtua sukupuolittain, iän ja perhesuhteitten mukaan kussakin taloudessa erikseen (vasta sitten laskea saadut tiedot yhteen kylittäin, kunnittain, kihlakunnittain, kuvernementittain koko kyseessäolevassa vyöhykkeessä).

14 §. Väenlaskussa on välttämätöntä määrätä työ-, voimayksikköjen ja syöjien luku ja on siksi koko väestö jaettava ikänsä perusteella seuraavasti:

Työkyvyttömät:

Tytöt 12 ikävuoteen.

Pojat 12 »

Miehet 60 ikävuodesta.

Naiset 50 »

Erikseen merkitään ruumiillisen ja henkisen sairauden vuoksi työkyvyttömät. Laskuperusteena on, että

Miehet 18—60 iässä = 1,0 työvoimaa (voimayksikkö).

Naiset 18—50 » = 0,8 »

Pojat 12—16 » = 0,5 »

Tytöt 12—16 » = 0,5 »

Pojat 16—18 » = 0,75 »

Tytöt 16—18 » = 0,6 »

Huomautus: Ilmastosuhteista ja kansanelämään kuuluvista olosuhteista riippuen sallitaan näistä luvuista poikkeamista vain asianomaisten Neuvostovallan elimien päätöksellä.

15 §. Kutakin työvoimayksikköä kohti tuleva desjatiinamäärä saadaan, kun desjatiinain luku jaetaan työvoimayksikköjen luvulla.

16 §. Kutakin työvoimayksikköä kohti tuleva työkyvyttömiä henkilöitten luku määrätään jaka-

malla työkyvyttömän maanviljelysväestön luku työvoimien luvulla.

17 §. Välttämätöntä on myöskin luetteloida ja laskea työtätekevän sarvi- ja pienen karjan lukumäärä, mikä voidaan yhdellä desjatiinalla maata ja yhdellä työvoimayksiköllä elättää.

18 §. Nykyisen talonpolkaismaan keskimäärän laskemiseksi kihlakunnassa, joka on otettu koko vyöhykettä varten lähtökohdaksi, on arvioitava desjatiinan keskimäärä laatuun ja satoon nähden. Tämä arvio on osamäärä, joka saadaan, kun maanlaadultaan erilaisten desjatiinain sätosumma jaetaan maanlaatu-
jen luvulla.

19 §. Yllämainitulla tavalla saatu keskimäärä on perustana työn käyttönormia määriteltäessä ja tämän mukaan käy sitten eri talouksien tasoittelu maavarastosta pitkin koko vyöhykettä.

Huomautus: Slinä tapauksessa, että ylempänä arvioitu keskimäärä ennakkolaskelman jälkeen osoittautuisi riittämättömäksi välttämättömään toimeentuloon (kts. I osan 12 pyk.) on sitä maata arvioitaessa lisättävä maavarastosta.

20 §. Plenttilallisten lisäosuutta varten tarvittavan eri viljelysmaan määrän arvioimiseksi on kihlakunnassa yhtä työvoimayksikköä kohti tuleva desjatiinaluku kerrottava kyseessä olevan vyöhykkeen maanviljelystyövoimayksikköjen luvulla ja tuloksesta vähennettävä työntekijä-talonpojilla oleva maan määrä.

21 §. Maavarastossa olevan maan desjatiinamäärän arvioitua (luvuissa ja prosenteissa eri viljelyksiä kohti) ja verrattua tätä lukua pienviljelijäin lisäosuutta varten tarvittavaan maan määrään, on saatava selville: voiko asuttaminen rajoittua tähän vyöhykkeeseen. Jos voi, tulee arvioida maavaraston suuruus ja sen tilavuus. Jollei voi, niin montako perhettä on siirrettävä toiseen vyöhykkeeseen asumaan.

Huomautus: Neuvostovallan keskusmaa-osastoille on ilmoitettava niin vapaan maan määrästä kuin myöskin sen riittämättömyydestä, missä, kuinka paljon ja millaista maata on vapaana.

22 §. Eri talousyksiköille lisämaata hankittaessa on määritellysti tiedettävä kaikki niillä olevien viljelysmaitten määrää ja laatua koskeva: karjan lukumäärä kaupunkoja kohti, perheen kokoonpano työvoimayksikköjen, työtätekemättömien henkilöitten ja muun suhteen.

23. §. Lisämaata eri talouksille hankittaessa suhteellisesti työn käyttönormiin nähden on osuutta suurennettava: 1) riippuen työvoimayksikköjen ylenmääräisestä rasittamisesta työtätekemättömien perheenjäsenten takia; 2) riippuen talouden jo hallussa olevaan maan vähäisestä käyttökelpoisuudesta; 3) riippuen sen maavaraston laadusta, josta ajotaan antaa maanviljelijöille (sama niittymaan suhteen).

24. §. Siinä tapauksessa, ettei työn käyttönormin mukaista lisämaan antoa varten ole sanotussa alueessa riittävää määrää sitä tai toista viljelysmaanlaatua, saa tämä talous vastaavassa määrässä muuta maan laatua.

Viides osa.

Maan käyttönormin määrittely maata luovutettaessa rakennuksiin, maataloustoimintaan, valistustarkoituksiin j.n.e.

26. §. Kun maata ei tarkoiteta maanviljelykseen, vaan valistuksellisiin sekä teollisuustarkoituksiin ja henkilökohtaiseen tarpeeseen karjanhoitoon, puutarhaviljelykseen ja muihin maataloudellisiin toimiin ajottujen rakennusten ja talojen rakentamiseen, luovutetaan maata paikallisten Neuvostojen harkinnalla maankäyttöä anovien henkilöitten tai laitosten tarpeen

mukaisesti riippuen sen tarkoituksen yhteiskunnallisesta välttämättömyydestä, johon maata pyydetään.

Kuudes osa.

Siirtyminen.

27 §. Siinä tapauksessa, että vapaan maan maavarasto osoittautuisi riittämättömäksi vyöhykkeen pienviljelijäin lisämaan hankintaan, voidaan osa heistä siirtää toiseen riittävästi vapaata maata omaavaan vyöhykkeeseen.

28 §. Toisesta vyöhykkeestä toiseen siirtämistä ennen on sanotun vyöhykkeen viljelijöitten suoritettava sijoitus.

29 §. Toisesta vyöhykkeestä toiseen siirtäminen kuin myöskin vyöhykkeen alueella sijoitus on suoritettava seuraavalla tavalla: aluksi siirretään kaikki ne, jotka ovat kauimpana maavarastosta, niin että yhtä etäällä olevista:

a) ensi sijassa saavat maata maavarastosta sen kylän tai kirkonkylän viljelijät, joitten alueella on maavarastoa;

Huomautus: Jos tällaisia kyliä on useampia, niin ensi sijassa ne, jotka aikaisemmin ovat muokanneet tätä maata.

b) Toisessa sijassa sen kunnan viljelijät, joitten piirissä on vapaata maata;

c) kolmannessa sijassa sen kihlakunnan viljelijät, jonka alueella nämä vapaat maat ovat;

d) ja lopuksi, jos kyseessä oleva peltoviljelysjärjestelmä käsittää useampia kuvernementtejä, sen kuvernementin viljelijät, joitten piirissä on vapaata maata.

30 §. Tätä järjestystä noudattaen siirtyvät paikasta toiseen: a) ensi sijassa vapaaehtoiset, b) toisekset ne yhtymät, jotka kaikista enimmän kärsivät maan puutteesta ja sitten c) vähäiset maatalousyhdy-

kunnat, kommunit, useampihenkiset vähämaiset perheet ja pienimmät vähämaiset perheet.

31 §. Asetuksen mukaan tulee maanhankinnan uusille asuinpaikoille siirtyneille vähämaisille talouksille tulee tapahtua seuraavassa järjestyksessä: a) ensi sijassa pienimmät vähämaiset perheet, b) toisessa sijassa kaikkein vähimmän maata omaavat suurperheet, c) kolmanneksi vähämaiset kyläkunnat, d) neljänneksi talousyhdyskunnat ja viimeksi — kommunit.

32 §. Toisesta vyöhykkeestä toiseen siirtymisen tulee tapahtua sillä lailla, että sillä seudulla, johon vähämaisten on siirryttävä, luonnon suhteitten mukaan olisi ei ainoastaan mahdollisuus menestyksellä ryhtyä maanviljelystä harjoittamaan, vaan että se myöskin (maan pinnan, ilmaston ja muun suhteen) vastaisi sen paikan olosuhteita, josta viljelijältä siirretään. Tässä on välttämätöntä, että otetaan laskuissa huomioon siirrettävien kansantavat ja kansallisuus.

33 §. Maanviljelijäin sijoittaminen uusille asuinpaikoille on suoritettava valtion laskuun.

34 §. Siirrossa valtio sitoutuu avustamaan uutisasukkaita niin rakennusten valmistamisessa kuin myöskin teitten, vesisäiliöitten, patolaitosten ja kaivojen rakentamisessa, maanviljelyskaluilla ja keino-tekaisilla lannoitusaineilla varustamisessa, keino-tekaisen kastelun aikaansaamisessa (missä sitä tarvitaan) ja valistuskeskusten perustamisessa.

Huomautus: Sosialistisen maatalouden erikoisen kehittämisen tarkoituksissa osoittaa valtio uutisasukaille kaikinpuolista avustusta suunnitelmallisen ja tieteellisen yhteistalouden toteuttamiseksi.

Seltsemäs osa.

Maan käyttömuoto.

35 §. Venäjän Federatiivinen Neuvostovalta osoittaa sosialismin nopean toteuttamisen tarkoituksessa kaikkinaista avustusta (sivistyksellistä ja aineellista apua) maan yleiseksi muokkaamiseksi antaen yksityisiin nähden etusijan työtätekeville kommunistisille, työkunnallisille ja osuustoiminnallisille talouksille.

36 §. Maatalouden kehitystä jarruttavan hajalohkoisuuden voittamiseksi on niin kollektiivista kuin yksityistäkin käyttöä varten olevat maat järjestettävä mahdollisuuden mukaan yksiin paikkoihin.

Kahdeksas osa.

Oikeuksien hankkiminen maan käyttöön.

37 §. Oikeuden maan käyttöön antaa

a) valistuksellisissa tarkoituksissa:

1. Yleishyödyllisyys;

b) maatalouden harjoittamiseksi:

1. Henkilökohtainen työ.

c) Rakentamistarkoituksessa:

1. Yleishyödyllisyys tai välttämättömyys.

2. Asuntopula.

3. Työtalouden aikaansaamisen välttämättömyys.

d) Kulkuteitten rakentamiseksi:

1. Yleishyödyllisyys.

Yhdeksäs osa.

Oikeuksien hankkimisjärjestys maitten käyttöön.

38 §. Maankäyttöoikeuden saamista varten on iätettävä asianmukainen ilmoitus siihen Neuvosto-

vallan maa-osastoon, jonka hallinnon piirissä kyseessä oleva henkilö haluaa maata käytettäväkseen saada.

39 §. Tämän ilmoituksen mukaan tulee jokaisen maananojan asia vuorollaan esille; anojalle ilmoituksessa osoitetun maan määrän myöntäminen tapahtuu tämän lain edellyttämillä yleisillä perusteilla.

Muistutus 1: Ilmoituksessa tulee olla mainittu paitsi maan käyttöön haluavan henkilön nimeä, isännimeä, sukunimeä ja asuinpaikkaa; henkilön entinen toimi, tarkoitus, johon maa tarvitaan, perheen lukumäärä tai -suhteet, elollisen ja elottoman maanviljelijälle tarpeellisen irtaimiston määrä ja paikka, johon hän pyytää maata, tämän maanlahkon suuruus kuin myöskin suuruuden perustelut.

Muistutus 2: Kuntaneuvoston maaosaston päätöksestä voidaan viikon kuluessa valittaa kihlakunnan Neuvoston vastaamaan osastoon: kihlakunnan osaston päätöksestä kahden viikon kuluessa kuvernementin osastoon.

Muistutus 3: Oikeutta maitten (maan sisusten vesien, metsien ja luonnon elävien voimien) käyttöön ei voida saada millään tavalla eikä missään muodossa ostamalla, vuokraamalla, lahjoitus- eikä perintötietä, eikä yleensä minkään yksityisluontoisen kaupan kautta.

Kymmenes osa.

Maankäyttöoikeuksien toteuttaminen.

40 §. Maankäyttöoikeutta kussakin eri tapauksessa toteutetaan seuraavasti:

41 §. Maankäyttöoikeutta rakennuksiin toteutetaan varsinaisella maan haltuun ottamisella tai siihen valmistumalla, mutta viimeistään kolmen kuukauden kuluttua tiedon paikalliselta neuvostovallalta saatua.

Muistutus: Varsinaisesta valmistuksesta käy rakennustarpeitten kuljetus rakennuspaikalle tai joukko-työsopimuksen solmiaminen työläisten kanssa töitten alkamisesta sanotulla paikalla.

42 §. Maan käyttö oikeutta harjoittaakseen siinä toista tai toista maataloustointa henkilökohtaisella työllä toteutetaan varsinaisella toimintaan ryhtymisellä ensimmäisen maanviljelyskauden alkaessa.

43 §. Maanviljelystä harjoitettaessa toteutuu maan käyttäjän oikeus viljeltävään maahan varsinaisella työn alkamisella koko maa-alalla (palkkatyötä) viimeistään ensimmäisellä maanviljelyskaudella hänen saatuaan tiedon paikallisen Neuvostovallan maaosastolta.

Muistutus. Vakinaista tyyppiä olevien rakennusten pystyttäminen viljellyn maan lohkoille sallitaan vain poikkeuksellisen Neuvostovallan maaosaston erikoisella luvalla.

44 §. Siinä tapauksessa, että on olemassa todellisia vaikeuksia saadun maalohkon hyväkseen käyttöön määrääkseen, voi paikallisen Neuvostovallan maaosasto antaa määrääjän pidennystä, jos itse käyttämättömyys on johtunut hyväksyttävistä syistä kuten: työvoiman vaikeasta sairaudesta, luonnonvoimien aiheuttamista onnettomuuksista j. n. e.

Yhdestoista osa.

Maan käyttöoikeuksien siirtäminen.

45 §. Kukaan ei voi toiselle henkilölle siirtää käyttöoikeuttaan maalohkoon.

46 §. Maan käyttöoikeuden saa jokainen tämän lain määräämässä järjestyksessä eikä se missään tapauksessa voi siirtyä toiselta henkilöltä toiselle.

Kahdestoista osa

Maata viljelevien henkilöitten oikeuksien keskeytys heidän viljelemänsä maapalstan suhteen,

47 §. Maapalstan käyttöoikeus voi kyseessä olevaan henkilöön nähden keskeytyä aiheuttamatta silti sen kokonaan lakkaamista.

48 §. Maanviljelijä voi määräjän olla aivan käyttämättä maapalstaansa kadottamatta silti oikeutta edelleen viljellä sitä: a) kun joku luonnonvoima väliaikaisesti riistää häneltä käyttömahdollisuuden (joen tulviminen, puiden murtuminen j. m. s.); b) kun maan käyttäjä väliaikaisesti, mutta ankarasti on sairastunut; c) ollessaan suorittamassa valtiollisen kutsun tai vaalin kautta määrättyä palvelusta ja muissa yleiseltä kannalta hyväksyttävissä tapauksissa kunnes ovat syntyneet olot, jolloin hän varsinaisesti voi ryhtyä käyttämään maataan.

Muistutus: Keskeytyksen määräjasta päättää kussakin eri tapauksessa paikallisen Neuvostovallan maa-osasto erikseen.

49 §. Jokaisessa maataloustuotannossa tapahtuneessa keskeytyksessä (48) pykälässä osoitetuissa tapauksissa, työkyvyn väliaikaisesti menetyksen johdosta, kuoleman vuoksi j. n. e.) järjestää paikallinen Neuvostovalta omaisuuden säilyttämis- ja tuotannon jatkumistarkoituksissa joko yleistä apua noille talouksille tai ryhtyy valtion korvaamaan ja yleisiin työväen kontrollin muotoihin perustuvaan työapuun.

Kolmastoista osa.

Maankäyttöoikeuksien peruutus.

50 §. Maankäyttöoikeus voidaan peruuttaa kyseessäolevalta taloudelliselta yksiköltä kokonaan tai tämän talouden yksityisiltä jäseniltä erikseen.

51 §. Maankäyttöoikeus voidaan peruuttaa henkilöltä joko kokonaan tai määrättyyn palstaan nähden.

52 §. Maankäyttöoikeus peruuntuu kokonaan: a) kun laitos lopettaa toimintansa tai kun se tarkoitus, jota varten maa oli otettu, on päättynyt; b) työkunnilta, osuuskunnilta, kommuneilta, kun ne haajoavat tai taloudellisen yksikön siviilikuolemassa yleensä; c) yksityisiltä kansalaisilta näitten kuoltu tai menetettyä tuomiopäätöksellä kaikki kansalaisoikeutensa, d) kun henkilö ei ollenkaan voi harjoittaa tointa tai maanviljelystä tai kun hänellä on muita toimeentulomahdollisuuksia (esim. nauttii työkyvyttömyyseläkettä).

53 §. Maapalstan käyttöoikeus lakkaa: a) virallisesti luovuttaessa käyttämästä kyseessä olevaa maapalsta; b) ilmeisen maitten käytön haluttomuuden ilmetessä maankäyttäjän puolelta, vaikkapa ei olisi-kaan virallista ilmoitusta; c) kun kyseessä olevaa maanpalsta käytetään lain kieltämiin tarkoituksiin (esim. törkyjen läjääminen kiellettyihin paikkoihin); d) kun kyseessä olevaa maapalsta käytetään lain kieltämällä tavalla (esim. salaista palkkatyövoimaa käyttäen); e) siinä tapauksessa, että maitten käyttö kyseessä olevan henkilön puolelta tuottaa vahinkoa naapuritaloudelle (esim. kemiallisten tuotteitten valmistaminen).

Muistutus: Maan käyttäjällä on oikeus siinä tapauksessa, että hänen oikeutensa maan käyttöön lakkaa ja jos hän ei ole saanut riittävää korvausta tulojen muodossa palstan käyttöajalta, vaatia asianomaiselta neuvostovallan maa-osastolta korvausta hyväkseen käyttämättä jääneistä parannuksista kuin

myöskin jokaisesta maahan, istutuksiin ja rakennuksiin käytetystä työstä.

**Yleisvenäläisen Toimeenpanevan Keskuskomitean
puheenjohtaja SVERDLOV.**

Puhemiehistön jäsenet :

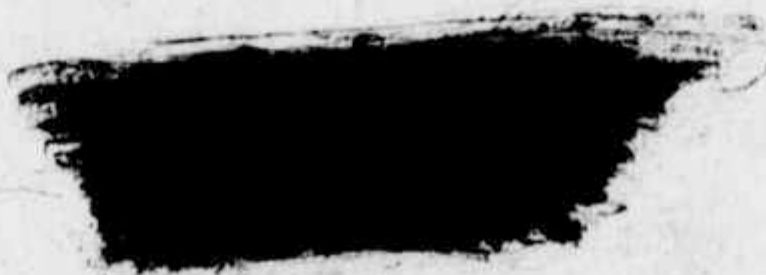
Leimasin.

SPIRIDONOVA.
MURANOV.
SINOVJEV.
USTINOV.
MANKIN.
LANDER.
OKULOV.
VOLODARSKI.
PETERSON.
NATHANSON-BOBROV

T. K. K:n sihteerit:

AVANESOV.
SMOLJANSKI.

**Komissarien Neuvoston puheenjohtaja
V. ULJANOV (LENIN).
Maanviljelyskomissari A. GOLOGOJEV.**

329 (471) Komm.

~~F. 11~~ 1
ARK. 3

KAIKKIEN MAIDEN KOYHALISTÖ, LIITTYKÄÄ YHTEEN!

KPL.

BYSTRJANSKI

IMPERIALISMI

AGITAATTORIKURSSEILLA
== PIDETTY ESITELMÄ ==

—
SUOMENNOS

Suomalaisten Kommunistien Sarjajulkaisu

N° 36

Hinta 35 kop.

Kustantaja:
Suomalaisen Kommunistisen Puolueen
Keskuskomitea. — Pietari 1919.

VK-11

649

Mitä lahtovat kommunistit (bolshevikit)

Sen saat tietää lukemalla kommunistisia (bolshevistisia) lehtiä.

Vapaus on jokapäiväinen lehti, joka valaisee maailman tapahtumia työväenluokan etujen valossa. Se selostaa Venäjän oloja ja suomalaisten rientoja Venäjällä. »Vapaus» tuo tietoja Suomesta ja taistelevan köyhälistön vallankumouksellisilta rintamilta koko maailmassa.

Kumous ilmestyy kerran viikossa. Tulkitsee kommunistista maailmankatsomusta artikkeleitten ja suomennosten kautta. Seuraa erityisesti Venäjän vallankumouksen saavutuksia ja maailman vallankumouksen kypsymistä. Maksaa 2 rpl kuukaudelta. Yksityisnumerot 60 kop.

»Vapautta» ja »Kumousta» saadaan tilata Pietarista: Kabinetskaja 20.

Tilatkaa!

Levittäkää! ----- Ruvetkaa asiamiehiksi!

Imperialismi.

Toverit, esitelmäni aiheena tänään on imperialismi. Sanomalehtien joka numerossa, kaikissa sanomalehtikirjoituksissa alituisesti tapaamme sanat: imperialismi, imperialistinen sota. Senpä vuoksi on välttämätöntä ottaa selvää siitä, mitä tuo imperialismi oikeastaan on.

Imperialismi. Tämä sana yksinään jo osoittaa, että siihen on yhdistynyt käsite »imperia», käsite maailman imperiasta, vallasta, jota levitetään yli maailman. Tämän käsitteen, kapitalismin tämän kehitysasteen tarkasteleminen osoittaa meille, että imperialismi on pyrkimistä maailman valtiaaksi siinä muodossa kuin se ilmenee kapitalismin kehityksen korkeimmalla asteella. Maailman valtoja oli jo vanhalla ajallakin. Siis imperialismia saatetaan sanoa olleen jo ihmiskunnan kehityksen aikaisemmallakin asteella, jolloin vielä ei ollut olemassa kapitalistisen tuotannon kehittyneitä keinoja. Suuren maailman vallan muodostaminen vanhalla ajalla liittyy Makedonian Aleksanterin nimeen. Sitten myöhemmin samallaisen maailman vallan muodostivat Rooman keisarit ensimmäisellä vuosisadalla jälkeen Kristuksen syntymän. Tämän vallan taloudelliset perusteet tietysti olivat kokonaan toiset kuin nykyaikana. Vanhan ajan imperialismista puhuminen on tämän nimityksen epätarkkaa käyttämistä. Jos niin tehdään, silloin ei oteta huomioon niitä erikoisia piirteitä, jotka ovat uusimman imperialismiin luonteeseen kuuluvia. Mutta nykyajan imperialismilla ja vanhan ajan imperialismilla on kuitenkin jotain yhteistä, kummallakin ajalla on historiallinen kehitys johtanut eri valtakuntain ja eri kansojen yhdistymiseen yhdeksi suuren suureksi maailman valtaksi. Ja nytkin viimeisinä vuosikymmeninä vaikuttaa kapitalismin kehittyminen sen, että jokaisen kansan valtio pyrkii laajentamaan rajojaan, koettaa kasvaa mahdollisimman suureksi kokonaisuudeksi. Sen aiheuttaa kokonaan maailman taloudellinen kehitys. Kasaantuu suuret pääomat, joita ei saada sijoitetuksi

omassa maassa, sen rajojen sisäpuolella. Näitä pääomia viedään muihin maihin, ja hakiessaan maita, mihin voisivat viedä pääomia, etsiessään siirtomaita ryhtyvät kapitalistiset valtiot ankaaraan taisteluun keskenään, kilpailuun maailman markkinoilla. Jo kapitalistisen järjestyksen alkaessa, noin XVI vuosisadalla, alkoivat kapitalistiset maat hankkia itselleen siirtomaita, ja jo silloin muodostui mahtavia siirtomaavaltioita. Suuria siirtomaita sekä Aasiassa että Amerikassa oli Portugalilla, Espanjalla, Hollannilla ja Englannilla. Yksi toisensa jälkeen nämä valtiot pääsivät valtioiksi maailman markkinoilla, ja usein niiden taistelu herruudesta muodostui tavattoman veriseksi yhteentörmäyksiksi, kuten kauppasodat, joita käytiin XVI, XVII ja XVIII vuosisadalla, kunnes Portugalin, Espanjan, Hollannin ja Ranskan siirtomaavaltioiden raunioilla pääsi voimakkaaksi yksinvaltiaksi Englannin kapitalismi. Se voitti kaikki kilpailijansa, siirtomaiden hankkimistaistelussa muodostui se tavattoman suureksi siirtomaavallaksi. XVI vuosisadalla Englannin täytyi käydä taistelua Espanjaa vastaan saadakseen sen rikkaat siirtomaat Amerikassa, XVII vuosisadalla Englannin pääoma taisteli Hollantia vastaan, XVIII vuosisadalla Ranskaa vastaan. Kiivaimmillaan oli tämä taistelu Englannin ja Ranskan välisen 23-vuotisen sodan aikana. Ranskan suuren vallankumouksen kautena taisteli Englannin kapitalismi nuorta vasta syntyvää Ranskan kapitalismia vastaan maailman markkinain herruudesta, ja XIX vuosisadan alkaessa pääsi Englanti voitolle. Pitkään aikaan sillä ei ollut kilpailijoita ja jokseenkin 70-luvulle asti oli sillä rajaton valta maailman markkinoilla. Tähän mennessä oli kapitalistinen tuotantotapa vakaantunut Europan mantereeseen muissakin maissa, ja nekin lähtivät taisteluun hankkiakseen itselleen siirtomaita, liittääkseen itseensä takapajulla olevia maita, joihin voisivat kuljettaa vientitavaroitaan, mistä voisivat saada teollisuudelleen raaka-aineita ja minne voisivat perustaa uusia teollisuuslaitoksia. Niinpä alkaakin noin 70-luvulta viime vuosisadalla kapitalistisen maailman niiden suurten ryhmien muodostuminen, joiden yhteentörmäys synnytti nykyisen maailman sodan. Suunnilleen viime vuosisadan 70-luvulla päättyi Europassa porvarillisten kansallisuusvaltioitten muodostumiskausi. Jokaisen eri kansallisuuden kapitalistit olivat muodostaneet itselleen yhtenäisen kansallisen valtion, Myrskyn ja rynnistyksen aikakausi Europan his-

toriassa oli päättynyt, kapitalistinen porvaristo ei ainoastaan ollut päässyt valtaan, vaan oli lisäksi saavuttanut kansallisen yhtenäisyyden. Niin tapahtui Saksassa, niin Italiassa, mutta tämä kansallinen yhdistyminen ei ollut alhaalta käsin tapahtuneen vallankumouksen tulos, kuten olisivat toivoneet Europan maiden demokratiset puolueet, vaan oli tämä kansallinen yhtyminen ylhäältä käsin tulleen vallankumouksen tuloksena. Tunnetun saksalaisen valtiomiehen, Bismarckin, sanojen mukaan oli Saksan yhtenäisyys luotu »verellä ja raudalla».

Siis viime vuosisadan 70-luvulta lähtien alkaa maailman historian uusi kausi. Alkaa muodostua se ryhmittäminen, joka on tunnuksellista nykyiselle ajalle. 70-luvulla, jolloin yhdistynyt Saksa pääsi voitolle Ranskasta, alkaa muodostua se kansainvälisten suhteitten järjestys, joka pääpiirteissään on säilynyt tähän päivään asti. Ensiksi muodostui luja niin sanottu kolmiliitto, Saksan, Itävalta-Unkarin ja Italian liitto. 70-luvun lopulla tekivät Saksa ja Itävalta-Unkari liiton. 80-luvun alussa tähän liittoon yhtyi myöskin Italia.

Imperialismi — se on taistelua maailman herruudesta. Hyvin paljon puhutaan Saksan imperialismista, siitä, että Saksa pyrkii tätä nykyä koko maailman valtiaaksi. Tämä on kylläkin oikein puhuttaessa yksistään Saksan kapitalismista, Saksan imperialismista, mutta on tehtävä selvää myöskin Saksan vihollisten todellisista pyrkimyksistä, sen ryhmän, jota vastaan Saksa käy taistelua, Sopimusvaltain pyrkimyksistä. Se valtaryhmä, jonka keskuksena on Saksa, syntyi aikaisemmin kuin sitä vastassa oleva Sopimusvaltain ryhmä, jonka etunenässä ovat Englanti ja Amerika. Itävallan ja Saksan välinen liittoutuminen tapahtui 70-luvulla, 80-luvun alussa tähän liittoon yhtyi Italia. Silloin oli liiton tarkoituksena taistelu Saksan hiljattain lyömää Ranskan tasavaltaa vastaan yhdeltä puolen, ja Venäjän keisarikuntaa vastaan toiselta puolen. Siihen aikaan ei Saksan nykyisten vihollisten välillä ollut sopua ja yhtenäisyyttä, — päinvastoin, riitaisina törmäilivät ne toinen toistaan vastaan. Koko XIX vuosisadan ajan käyvät Englannin kapitalistinen imperialismi ja Venäjän feodalin virkavaltainen keisarikunta keskenään taistelua Aasian ja Läheisen Idän herruudesta. Monta kertaa puutui sodan syttymisestä vain hiuskarvan verran. Niin oli asiantilaisuus v. 1855, jolloin Venäjän-Afganistanin rajalla olevan Kushkin

luona sattuneiden tapausten vuoksi sota oli juuri syttymäisillään Venäjän ja Englannin välillä. Venäjän yksinvalta ajoi XIX vuosisadalla valloituspolitiikkaa. Keski-Aasiassa yhdisti se itseensä Kaspiantakaisen alueen ja muitakin valtauksia teki se Keski-Aasiassa, ojensi jo kätensä Afganistania kohti. Peloissaan katseli Englanti Venäjän etenemistä Aasiassa: se pelkäsi, että tämä eteneminen alkaa uhata Englannin valtaa Indiassa, tuota Englannin kruunun helmeä, josta se saa niin tavattomat tulot. Toiselta puolen oli Englanti kovasti varuillaan Venäjän laajenemiseen nähden Turkin kustannuksella, samoin Balkanin kansojen vapautumispyrkimysten suhteen, joita Venäjän yksinvaltainen hallitus kannusti. Niinpä pakoittikin Englanti Venäjän heti venäläisturkkilaisen sodan jälkeen, v. 1887 suostumaan St-Stefanin sopimuksen tarkastamiseen Berlinin kongressissa, jolloin suuresti supistettiin niitä maa-alueellisia valtauksia, joita Venäjä oli tehnyt Turkin kustannuksella Vähässä Aasiassa. Siis Englanti ja Venäjä olivat alituisesti vihamielisessä suhteessa toisiinsa. Sama oli asianlaita Englannin ja Ranskan suhteen: nekin kävivät keskenään taistelua mustan Afrikan mantereiden herruudesta. Siellä riitelivät ne molemmat Egyptin omistamisesta. 80-luvun alussa onnistui Englannin vakaannuttaa valtansa Egyptissä, mutta yhä katseli Ranskakin ahnain silmällä yksin tätä rikasta maata. Vuonna 1898 oli sota syttymäisillään sentähden, että eversti Marshanin retkikunta valtasi Fasoda nimen paikan Niilin lähteillä. Ainoastaan Ranskan perääntymisen vuoksi selvisi juttu. Maat, jotka jo niin kauan sitten olivat liittoutuneet taistellakseen Saksaa vastaan, olivat pitkän aikaa toisilleen vihamielisiä, ja vasta XIX vuosisadan alussa tapahtui Europan valtojen uusi ryhmittäminen, Englannin, Ranskan ja yksinvaltaisen Venäjän kolmiliiton muodostuminen. Mikä sitten oli syynä tähän uuteen suunnan muutokseen kansainvälisessä politiikassa? Tämän ilmiön syyt on etsittävä taloudellisten suhteitten alalta, kapitalismin alituisesta kasvamisesta. Siihen asti kuin Englanti vielä seiso i lujalla maaperällä, kun sillä vielä ei ollut voimakasta ja mahtavaa kilpailijaa, saattoi se olla vihamielinen Venäjää ja Ranskaa vastaan. Mutta XIX vuosisadan viimeisellä vuosikymmenellä kasvoi Saksan kapitalismi peräti nopeasti ja kukoisti uhkeasti. Tämän kehityksen nopeus kansantalouden vaurastuminen Saksassa alkoi sivuuttaa Suur-

britannian. Saksan tavarain vienti- ja tuontinumerot kasvoivat paljon nopeammin, kuin Englannin tuonnin ja viennin vastaavat numerot. Sen lisäksi rupesi Saksa ajamaan aktiivista siirtomaapolitiikkaa, ryhtyi liittämään itseensä uusia maita, alistamaan valtansa alle takapajulla olevia maita ja alueita. 70- ja 80-luvulla viime vuosisadalla oli Saksa, sen valtiomiehen Bismarckin sanojen mukaan, Europassa hankkimiansa valtausten kyllästämä (saturiert).

Voimme panna mieleen senkin mielenkiintoisen tosiasian, että Saksa kannatti äskeisen vihollisensa, Ranskan tasavallan siirtomaapyrkimyksiä. Se sysäsi sen siirtomaaseikkailuihin, kääntääkseen sen huomion pois Europasta, takaisinvaltauksista, kostosta Elsass-Lothringin tähden, joka siltä oli anastettu vuoden 1871 sodassa. Tämä tosiasia osoittaa, etteivät Saksan valtiomiehet silloin vielä kiinnittäneet suurta huomiota siirtomaiden hankkimiseen. Ja sen lisäksi on huomattava, että Englanti 90-luvulla luovutti nykyiselleveriviholliselleen Saksalle Helgolandin saaren Pohjanmerellä. Ja kuitenkin, jos se nykyisen sodan aikana olisi Englannin hallussa, olisi se Pohjanmerellä tavattoman mainiona merisotatoimien tukikohtana.

Mutta viime vuosisadan lopulla alkoi asema muuttua. 90-luvun keskivaiheilla eräs Saksan valtiomies lausui tunnetut sanat: »Saksan tulevaisuus on vesillä«. Silloin Saksa hankkiikin Kiinan keisarikunnasta itselleen Kiao-Tshaun aseman. 90-luvun lopulla, kuten tiedetään, esiintyi Saksa Englantia vastaan taistelevan Buuritasavallan kannattajana. Tästä lähtien alkoi Saksa kehittää merisota-aseistustaan. Siihen asti sen hallitus oli kiinnittänyt huomiota ainoastaan maa-armeijan suurentamiseen. Samaa aikaa olivat saksalaiset tavarat Englannin vaarallisina kilpailijoina, ei ainoastaan useilla ulkomaiden markkinoilla, vaan myöskin itse Englannissa. Englannin sanomalehdet valittavat, ettei sekään auta, vaikka saksalaiset tavarat varustetaan leimalla »ma de in Germany« (tehty Saksassa). Tietoisuus Saksan imperialismien kasvamisesta johtuvasta siirtomaavaltaansa uhkaavasta vaarasta pakoittaa Englannin äkkiä muuttamaan rintamaansa ja hakeman itselleen liittolaisia. Siihen saakka oli se loistavan yksinään olon asemassa, englantilaisen sanantavan mukaan, splendid isolation, mutta nyt oli Englannin imperialismi pakoitettu etsimään itselleen liittolaista, ja se ojentaa kätensä äskeisille vihol-

lisilleen. Vuonna 1904 tekivät Ranska ja Englanti keskenään sopimuksen vaikutuspiirin jakamisesta Pohjois-Afrikassa. Ranska tunnusti Englannin kiistämättömät oikeudet Egyptiin näiden ja Englanti vuorostaan takasi Ranskalle vapauden Marokon valtaamiseen. Ilmeisesti oli sellaisessa sopimuksessa etuisuus Ranskan puolella, koska Egypti jo ilman sitäkin oli Englannin vallan alla, mutta Marokon sai Ranska vasta valloittaa. Tämä oli uuden kansainvälisen ryhmittymisen ensimmäinen askel. Sen lisäksi Englanti otti askeleen lähemmäksi Venäjää, joka äskettäin oli ollut sen vihollinen. Kauan aikaa oli Englannin imperialismiin ja Venäjän välisenä riita-aiheena ollut Läheisen Idän ja Turkin kysymys. Venäjän tsaarilaisuuden ammon aikainen pyrkimys päästä pystyttämään risti Pyhän Sofian moskean harjalle, s. o. selvää kieltä puhuen, vallata Dardanelli ja salmet, oli pääasiallisimpana riidan aiheena Englannin ja Venäjän imperialismiin välillä, mutta XIX vuosisadan alussa Englannille yhtäkkiä selviää, ettei sen vaarallisimpana vihollisena Turkissa olekaan Venäjä, vaan Saksa. Saksalainen pääoma alisti rauhallista tietä Turkin taloudellisen vaikutuksensa alaiseksi: Saksan kapitalismin onnistui saada puserretuksi Turkin hallituksen suostumus rautatien rakentamiseen Berlinistä Bagdadiin. Niin ollen sai Saksan pääoma suoran tien Persianlahdelle, aukaisi itselleen pääsytiensä Intiaan, tuonne Englannin aarreaittaan, joka on Englannin koko siirtomaavallan perustus. Taistellakseen nuorta ja täysivoimaista kilpailijaansa vastaan luopuu Englanti politiikkansa vanhasta suunnasta, vihollisuudesta Venäjää kohtaan, ja tekee sen kanssa sopimuksen. Vuonna 1907 tekivät Englanti ja Venäjä sopimuksen Persian suhteen, sopimuksen, joka koski vaikutuspiirin jakamisesta näiden maiden kesken, ja tosiasiallisesti siis merkitsi samaa kuin Persian joutuminen Englannin ja Venäjän imperialismiin rosvoitavaksi. Pohjoinen Persia tunnustettiin Venäjän »vaikutuspiiriksi», eteläinen Englannin »vaikutuspiiriksi» ja keskiosa julistettiin puolueettomaksi alueeksi, s. o. siellä piti isännöidä yhdessä sekä Englannin että Venäjän kapitalin. Todellisuudessa jäi herkullisin pala Venäjän imperialismille, sillä Persian pohjoinen osa on paljon rikkaampi kuin sen eteläinen osa, — voitolle kaupassa pääsi siis Venäjän tsaarilaisuus, mutta Englannille oli välttämätöntä turvata itsensä etukäteen tekemällä sotaliiton Venäjän kanssa

9

mahdollisen taistelun varalta Saksaa vastaan. Monta kertaa oli Europa XX-vuosisadalla aivan sodan kynnyksellä. Vuonna 1905 pidettiin konferenssi Marokon kysymyksestä, jonka johdosta Ranskan ja Saksan välillä tapahtui yhteentörmäys; ja v. 1911 oli sota juuri syttymäisillään Marokon tähden, jonka ranskalaiset sotajoukot olivat miehittäneet, kun Saksa ei tahtonut suostua siihen, että Ranska valtasi tämän rikkaan maakunnan ja lähetti sinne sotalaivansa, mutta juuri sillä hetkellä onnistui diplomaattien estää tulipalon syttyminen, ja juttu päättyi molempinpuolisiin myönnytyksiin — siihen, jota diplomaattien kielellä sanotaan kompensatioksi, vaikutuspiirin jakamiseksi.

Sosialistinen internationale huomasi vaaran ajoissa, ja kansainvälisten kongressien päätöslauselmissa — Stuttgartissa v. 1907, Baselissa v. 1911 ja Baselissa v. 1912 — kokoukseen saapuneet koko maailman työväenpuolueiden edustajat selvästi ja tarkkaan esittivät kaikkien maiden proletariaatille kysymyksen maailman sodan vaarasta, johon johtaa imperialismiin kehitys. Stuttgartin kansainvälisen sosialistisen kongressin päätöslauselmassa olivat mitä selvimät ja oleellisimmat imperialismiin piirteet esitettyinä. Siinä sanottiin, että Europan maissa valtaa pitävät kapitalistit ryöstöpolitiikallaan johtavat kansat sodan vaaroihin. Kilpaillessaan markkinoista ovat he jakaneet koko maailman vaikutuspiireihin, kapitalille käyvät oman maan rajat liian ahtaiksi, se hakee voimiansa sijoituspaikkaa siirtomaista, takapajulla olevista maista. Eri maiden kapitalistien etujen ristiriitaisuutena on lakkaamaton sotavarustusten lisääminen, joka vuorostaan on alituisena sodan uhkana. Siis jo paljon ennen nykyisen imperialistisen sodan puhkeamista ennustivat sosialistit kansainvälisissä kongresseissaan Stuttgartissa ja Baselissa, että se ehdottomasti tulee. Eri kapitalistivaltioiden taistelu uusien markkinapaikkain valtaamisesta, siirtomaiden hankkimisesta, takapajulla olevain maiden valtansa alle laske- misesta ei voinut tapahtua rauhallista tietä, tämän taistelun täytyi johtaa aseelliseen yhteentörmäykseen.

On totta, että sosialisteissakin oli teoretikkoja, jotka puhuivat selkkauksen rauhallisen selvittämisen mahdollisuudesta, jotka esittivät tunnuslauseita kansainvälisestä aseidenriisunnasta, kansainvälisestä sovinto-oikeudesta, jonka päätökset olisivat kaikkia valtoja velvoittavia. Tarkoitin sosioli-rauhanpuoltajain

suuntaa. Nämä rauhanrakentajat eivät käsittäneet, että niinkauan kuin kapitalismi on olemassa, ovat eri maiden kapitalistit valmiit nakertamaan poikki toinen toiseltaan kaulan saadakseen itselleen mitä rasvaisimman palasen saaliista. Koska yhteiskunta kerta jakaantuu luokkiin, niin ei voi olla puhettakaan vastakohtien poistamisesta neuvottelemalla, vaan ainoastaan asevoimalla. Eräs Saksan tunnetuista sotilaskirjailijoista, Klausewitz, sanoi sodan olevan rauhan ajan politiikan jatkamista, mutta vain toisin keinoin. Nämä sanat soveltuvatkin juuri kaikkein parhaiten imperialistiseen sotaan. Väkivallan, rosvoamisen ja ryöstämisen politiikka, jonka tärkeimpänä puolena on siirtomaiden alkuasukkaiden tekeminen emämaan — metropolin — kapitalistien orjiksi, sellainen politiikka ei voi mahtua rauhan raameihin, vaan johtaa se ehdottomasti sotaan. Kun nykyaikaisista sotaa nimitetään imperialistiseksi, tahdotaan siten sanoa, ettei se johdu mistään sivuseikoista ja toisarvoisista eduista, — ei sen syyt ovat olemassa olevan järjestyksen itse luonteessa, ja nämä syyt ovat vaikuttamassa niinkauan kuin itse ryöstöjärjestelmä pysyy loukkaamattomana. On varsin mielenkiintoista huomata, että imperialistisessa Euroopassa aseman herroina oleviin luokkiin kuuluvat kirjailijat näkevät tämän seikan, he vakuuttavat imperialismiin olevan lakkaamattomien sotien aikakauden yleismaailmallisen saaliin jakamisesta johtuneena.

Tosin voi yksien ja toisten kapitalististen valtojen ryhmityminen muuttua, saattaa muodostua uusia liittoja, vanhat rikkoontua, mutta niinkauan kuin imperialismi pysyy murskaamattomana, rahapääoman valta kukistamattomana, niinkauan on myös mahdoton välttää imperialistista sotaa. Ja tosiasiallisesti, jos kapitalistinen maailma on mennyt umpikujaan, jos se ei voinut ratkaista riitojaan rauhallista tietä, jos imperialistinen sota on ehdoton välttämättömyys, niin johtuu se suureksi osaksi siitä, että kapitalistiset vallat olivat jo ennen sotaa jakaneet keskenään koko maailman. Näin ajatellen se siis on taistelua maailman uudestaan jakamisesta kapitalistivaltioiden kesken. Maailman vanhojen isäntien tila on käynyt ahtaaksi, he eivät enää mahdu rinnakkain maailman arenalle, kaikki paikat ovat jo otetut, kaikki siirtomaat jo vallatut, ja löytääkseen itselleen sija auringon alla täytyy heidän turvautua aseisiin.

Mainitsin jo Saksan alkaneen ajaa aktiivista siirtomaapoli-

tiikkaa vasta viime vuosisadan 80-luvulla, siis myöhemmin kuin muut maat. Siihen mennessä olivat Englanti ja Ranska hankkineet itselleen suuria siirtomaita. Niinpä melkein kaikki, mitä oli mahdollista anastaa Aasiassa ja Afrikassa, oli jo vallattu. Saksan kapitalistit ennättivät liian myöhään maailman saaliinjaolle, heidän täytyi turvautua aseittensa voimaan, he toivoivat onnistuvansa ottamaan kilpailijoiltaan pois osan niiden aikaisemmin ryöstämästä saaliista ja voivansa perustaa uuden siirtomaavaltansa. Muudan saksalainen valtiomies lausui tämän ajatuksen seuraavin sanoin: »mekin haluamme omistaa kauppalaan auringon alla«. Ja tämä kauppala heidän täytyi valloittaa ase kädessä, asestautua taisteluun niitä valtoja vastaan, jotka jo aikaisemmin olivat astuneet imperialistisen kilpailun näyttämölle, maailman politiikan tielle ja ottaneet haltuunsa rasvaisimmat palat.

Mutta jokainen imperialistinen valta tietysti salaa maailmanpolitiikkansa liikkeeseen panevat vaikuttimet. Ei yksikään vallassa olevista kapitalisteista sano, että sodan todellisena syynä on heidän pyrkimyksensä vallata siirtomaita, pyrkimyksensä päästä ryöstämään uusia maita, uusia alueita. Jos he tämän avoimesti sanoisivat valtansa alaisille kansoille, luopuisi heidän palveluksestaan se tykinruoka, jota he lähettävät surman suuhun kansain vihaamien tarkoitustensa saavuttamiseksi. Ja sentähden peittävät he todelliset tarkoituksensa kovasti huutamalla lauseparsia sivistyksen, vapauden ja oikeudenmukaisuuden puolustamisesta. Mutta kummallista on, että kumpikin maailman arenalla taistelevista ryhmistä tunnustaa ainoastaan itsensä näiden sivistyksen, sivistysmaailman ja edistyksen yleväin perusteitten puolustajaksi. Vastapuolensa imperialistisen politiikan he armottomasti paljastavat ryöstö- ja väkivaltapolitiikaksi. Esimerkiksi Englannin, Ranskan ja Venäjän (Brestin rauhaan saakka, tietysti) imperialistit sekä heitä kannattavat sosialipatriotit paljastavat Saksan imperialismiin, — ja täytyy sanoa, että tässä suhteessa heitä voidaan uskoa. Tottahan on, että Saksankin politiikan määrää vallassa oleva luokka, pankkiirit ja kapitalistit. Tämä luokka seuraa ryöstö- ja rosvouditarkoituksia. Mutta eivätkö Saksan imperialismiin edustajat puhu itsestään samalla tavoin kuin kuvailevat politiikkaansa sopimusvaltain imperialistit, herrat Asquith ja Lloyd George. Hiljattain sanoi sotamarsalkka Hindenburg nykyisen sodan olevan kahden eri maailmankatsomuksen välistä taistelua.

toisella puolen on kunnian, uskollisuuden ja oikeudenmukaisuuden maailmankatsomus. — näiden perusteitten puolustajana on Saksa, — toisella puolella taas on rosvouden maailmankatsomus, jota edustaa Englanti.

Täytyy myöntää tällöin Hindenburgin olleen oikeassa kuvattaessa Saksan imperialismiin vihollisia. On totta, että niiden politiikan perusteet ovat samat kuin saksalaisenkin imperialismiin, ja koko niiden nykyisen sodan aikainen politiikka, erittäinkin salaiset sopimukset, jotka Neuvostohallitus julkaisi, ovat osottaneet koko maailmalle mitä päämääriä silmällä pitäen nykyistä sotaa käydään, kuinka häpeämätöntä ihmiselämän, kansain ja maiden kauppaa harjoitetaan työmiesten ja talonpoikain selän takana.

Nämä salaiset sopimukset todistivat, että Sopimusvaltain imperialistien politiikka pyrkii ihan samaan väkivaltaiseen päämäärään, petokseen ja rosvoukseen kuin Saksankin imperialistien ulkopoliittika. Sehän onkin täysin ymmärrettävää. Amerikassa, Englannissa ja Ranskassa pitävät valtaa aivan samat luokat kuin Saksassakin; samat pörssihuijarit, tykkitehtailijat ja metallurgia-kuninkaat määräävät ulkopoliittikan suunnan. Mutta koreat sanat oikeudenmukaisuuden, kansallisuusperiaatteen ja kansojen oikeuden puolustamisesta ovat heille aivan yhtä tarpeelliset kuin Saksan imperialisteille, johtaakseen harhaan kansansa, saadaakseen käyttää niitä kanuunanruokana rosvopäämääränsä saavuttamiseksi.

Nykyinen imperialistinen sota on ollut hyvin omiaan paljastamaan laajoille kansanjoukoille imperialismiin rosvo-olemuksen. Nykyinen sota on havainnollinen opetus, jonka mukaan joukot tulevat päättämään mitä imperialismi oikeastaan on ja kuinka jyrkän ristiriitaisia ovat valtiomiesten kauniit puheet, valtiomiesten, jotka ohjaavat kansojen kohtaloita ja johtavat niiden asioita.

Ennen kaikkea on nykyinen sota osoittanut kapitalististen maiden aikaisemmin keskenään tekemänsä liittojen koko kestämyksen ja lyhytaikaisuuden. Niinpä keski-Europan maiden imperialistit valittavat sitä häpeällistä petosta, jonka heidän suhteensa teki heidän liittolaisensa Italia, oltuaan yli 40 vuotta — v:sta 1882 — heidän kanssaan liitossa.

Mutta jos tarkastellaan niitä vaikutteita, jotka aikoinaan pakottivat Italian tekemään liiton Saksan ja Itävalta-Unkarin kans-

sa, sitten eroamaan tästä liitosta ja liittymään entisiin vastustajiinsa, niin juuri nämä vaikutteet selvemmin kuin mitkään muut paljastavat meille imperialistisen, rosvo- ja ryöstösodan rosvoluonteen. Vuonna 1882 teki Italia liiton (joka siitä lähtien sai nimen Kolmiliitto) sentähden, että Ranska valtasi Turkille kuuluvan Tuniksen Afrikan pohjoisrannalta. Tätä Italian rantoja lähellä olevaa maata tavoittelivat myöskin italialaiset kapitalistit. Tuo ranskalaisten kapitalistien ottama askel sysäsi Italian porvariston keskusvaltain hallitsevain luokkain helmaan.

Mutta XX vuosisadan ensimmäisellä vuosikymmenellä alkoi ilmaantua uusia vastakohtia Italian ja sen liittolaisten etujen välille. Italian katseet olivat suunnatut Balkanin niemimaahan, juuri samaan Balkanin niemimaahan, jonka Saksa ja Itävalta-Unkari tahtoivat panna rajattoman herruutensa alaiseksi. Italia pyrki muuttamaan koko Adrian meren italialaiseksi mereksi, se yritti lujittaa valtaansa Albaniassa, joka sijaitsee Adrian meren toisella puolen. Sitäpaitsi Italia tavoitteli Tripolia, tuota Turkille kuuluvaa afrikalaista aluetta. Mutta Turkki oli jo aikoja sitten joutunut Saksan vaikutuksen alaiseksi. Niinpä alkavatkin Italian kapitalistit v. 1911 rosvoussodan Turkkia vastaan valloittaakseen Tripolin.

Heidän tietysti onnistui ilman suurempia vaivoja valloittaa tämä maa. Mutta jo yksistään tämä tosiasia todisti tuon liiton kestättömyyttä, sitä, että niiden etujen, joita Kolmiliiton maat tavoittelivat, ristiriitaisuudet saattoivat päästä voitolle näiden etujen suhteellisesta yhteisyydestä. Mutta sota on jos kuinka monta kertaa vakuuttavasti todistanut, että pelkkää petosta ovat imperialistien huulilla sanat uskollisuudesta sopimuksien suhteen, kunniasta, oikeudesta ja oikeudenmukaisuudesta.

Italian sotaan ryhtyminen on tästä seikasta loistavana kuvana. Enemmän kuin 9 kuukautta hieroskeli se kauppaa kummankin ryhmän kanssa, se kyseli sekä Itävalta-Saksan, että Englanti-Ranska-Venäjän liitolta kumpi enemmän antaisi. Kummankaan ryhmän imperialistit eivät säästelleet lupauksia. Mutta luonnollista on, että Sopimusliitto voi antaa Italialle enemmän, koska se sai olla antelias vieraitten maitten kustannuksella, Itävallalle kuuluvien maitten, Trientin, Triestin ja Dalmatian laskuun. Itävalta-Saksan täytyi neuvotella Italian kanssa ainoastaan sen puolueettomana pysymisen ehdoista eikä sen aktiivisesta

osanotosta sotaan keskusvaltain puolella, täytyi käydä näitä neuvotteluja omien maittensa luovuttamisesta. Sopimusvaltain imperialistit siis tietenkin voivat tarjota Italialle enemmän, ja se liittyi niihin.

Samanlaisen esimerkin sopimustoveriensä pettämisestä on antanut myöskin Rumania. Se teki kauppaa vielä kauemman kuin Italia. Sen kaupanteko kesti yli 2 vuotta, ja vasta v. 1916 piti se aikaa kyllin sopivana esiintyä avoimesti Sopimusliiton valtain puolella entisiä liittolaisiaan vastaan (Rumania oli sidottu Itävalta-Unkariin ja Saksaan salaisen sotilaallisen sopimuksen kautta).

Meidän neuvostohallituksemme julkaisemat salaiset sopimukset paljastivat todisteellisesti, miten Sopimusliiton imperialistit ovat toteuttaneet niitä kansallisuusperiaatteita, joiden puolesta he muka olivat miekkaan tarttuneet. Aivan totta on Sopimusliiton imperialistien moite siitä, että Saksan imperialistit eivät välitä mitään pienten kansojen oikeuksista, että he tallaavat jalkoihinsa kansojen itsemääräämisoikeuden periaatteen, että he pakoittavat herruutensa alaiseksi miehittämiensä maiden väestön. Itämeren maakunnissa, Puolassa, Liettuassa ja Ukrainassa näemme esimerkkejä saksalaisten imperialistien isännöimisestä.

Mutta sopimusvaltain imperialistit ovat vaienneet siitä, että he itse harjoittavat tarkalleen samanlaista politiikkaa niissä maissa, mitkä he ovat onnistuneet valtaamaan. Niinpä emme saa unohtaa, että Englannin ja Ranskan on onnistunut valloittaa Saksalta melkein kaikki sen afrikalaiset siirtomaat. Liittolaisten sotajoukot ovat vallanneet ne kysymättä laisinkaan niiden asujamiston mielipidettä. Englantilaiset ovat vallanneet Palestiinan, Mesopotamian ja nyt myöskin Persian, sitkeästi pysyttelevät he Bagdadissa ja puolueettomassa Kreikassa eivät he menettele yhtään siivommin kuin saksalaiset Belgiassa. Ei siitä ole vielä hyvinkään pitkää aikaa, vain muutamia kuukausia, kun neuvostohallitus puhdisti Persian venäläisistä joukoista, ja englantilaiset sotajoukot valtasivat sen, huolimatta Persian hallituksen puolueettomuutensa loukkaamisesta panemasta vastalauseesta. On selvää, että kaikki imperialistit menettelevät samalla tavoin. Toisin ei voi ollakaan, sillä jokaisen luokan sekä sisä- että ulkoasiain politiikan määrää sen aseman tuotannossa. Imperialismi on rahapääoman ulkopoliittikka, se on pankkien avulla teollisuu-

den valtaansa alistaneitten pörssikeinottelijain ja pankkiherrain ulkopoliittikka. Pelkästään väkivaltaan nojautuvan luokan politiikka luonnollisesti voi olla ainoastaan väkivaltaista rosvopoliittikka. Turhia senvuoksi ovatkin toiveet siitä, että imperialismista ja imperialismista sodasta muka voitaisiin päästä jonkun demokratisen sopimukseen perustuvan rauhan kautta, hävittämättä kapitalismin perusteita ja kukistamatta vallassaolevaa luokkaa. Kokemus maailman sodasta ja Venäjän vallankumouksesta on todistanut, että nykyään useimmissa kapitalistisissa maissa valtaa pitävän luokan ainoa mahdollinen politiikka on ryöstö-, rosvous- ja sota-politiikka. Sentähden on turhaa haaveilua ajatellakaan, että voitaisiin muka säännöstellä ja hillitä imperialistisen rosvouden häikäilemättömmimpiä muotoja, että kansainvälisten sopimusten, kansainvälisten tuomioistuinten ja aseidenriisuntasopimuksen kautta voitaisiin poistaa uusien sotien uhka ilman kapitalismin hävittämistä. Ankara todellisuus murskaa sellaiset harhakuvat, — imperialistinen sota näet voi päättyä ainoastaan imperialistiseen rosvoukseen.

Jos kerran sota on rauhan ajan politiikan jatkamista vain toisin keinoin, niin onhan silloin vuorostaan rauha sodan jatkamista. Rauha on ainoastaan luettelo niistä voimasuhteitten muutoksista, jotka ovat tapahtuneet sodan aikana sotatoimien johdosta. Imperialistisen sodan lopettava imperialistinen rauha voi ainoastaan tehdä laskelmat sotivain puolien niistä voimasuhteitten muutoksista, jotka ovat tapahtuneet rauhan solmiamisen hetkeen asti.

Brestin rauhakin jo oli hyvänä todistuksena siitä, että niin kauan kuin kapitalin valta on olemassa ei ole puhettakaan demokratisen, oikeudenmukaisen rauhan solmimisesta, s. o. rauhan, joka ei loukkaa kansojen oikeuksia, vaan perustuu kansojen itsemääräämisoikeuden periaatteeseen. Sellainen rauha on mahdoton, ellei kaikissa maissa tapahdu proletarista vallankumousta, ellei Saksassa tule valtaan Liebknecht, Itävallassa Friedrich Adler ja Englannissa Mac Lean. Venäjän vallankumous on osoittanut, että ainoa keino päästä erilleen kiroitusta imperialismiin piiristä on proletarinen sosialistinen vallankumous. Mitään muuta tietä ei ole, tertium non datur.

Kaikki kuvittelut siitä, että jokin keskitie olisi mahdollinen, reformien ja imperialismien, äärimmäisyyksien hillitsemisen tie, kaikki se on porvarillisten rauhan apostolien hölynpylyä, se on

porvarillisen vaikutuksen ilmenemistä proletariatissa. Vaikka porvaristo tuudittelee työmiehiä siihen ajatukseen, että oikeudenmukainen, demokratinen rauha on mahdollinen kapitalin olemassa ollessa, niin vallankumoukselliset internatsionalistit tietävät ja heidän tulee sitä alituisesti toistaa, että proletariaatin tarvitsema demokratinen, oikeudenmukainen rauha on mahdoton siihen asti kuin kaikkialla tapahtuu sosialismin voittokulku, kunnes koko maailmassa voittaa proletariaatti.

Jos nykyisen sodan päättävät samat imperialistiset hallitukset kuin sen ovat alkaneetkin, eivätkä työmiehet, jotka kukistavat isäntänsä, silloin tulee tämä rauha Europan kansoille olemaan ainoastaan lyhyt välirauha, pieni levähdyshetki, jota seuraa uusi sota. Sillä selvää on ettei voitettu maa tyydy tappioonsa, vaan pyrkii tekemään takaisinvaltauksia, kostamaan ja pääsemään voitolle vastustajastaan.

Maailman historiassa on esimerkkejä sodista, jotka kestivät kymmeniä vuosia jopa vuosisatojakin, ennenkuin toinen maailman herruudesta kilpaileva puoli sai lopullisen voiton. Niinpä kesti vanhalla ajalla enemmän kuin vuosisadan senaikuisen kauppapääoman päävaltojen, Rooman ja Kartagon, välinen sota. Kolmen puunilaissodan välillä oli pitkät rauhanajat, mutta muinaisen Rooman valtiomiehet eivät rauhankaan aikana lakanneet toistamasta tunnettuja sanojaan: »Kartago on hävitettävä». Ja todellakin tämä taistelu päättyi vasta Kartagon täydellisen hävittämisen jälkeen ja Rooman yksinvaltan perustamisella — ensiksi Välimeren maissa ja sitten koko vanhan ajan sivistysmaailmassa. Myöskin Englannin ja Ranskan imperialistien välinen taistelu herruudesta kesti 23 vuotta (1792—1815). Monta kertaa nuo viholliset tekivät rauhan, mutta taas uudestaan ryhtyivät sotaan, kunnes tämä taistelu päättyi Ranskan lopulliseen häviöön ja Englannin voittoon, kun se otti pois vastustajaltaan sen valloittamat siirtomaat.

On selvää, ja sitä eivät kummankaan ryhmän johtajat salaa, että jos nykyinen sota loppuisi kummankaan puolen pääsemättä voitolle, jos saataisiin aikaan niin sanottu sopimukseen perustuva rauha, niin olisi sellainen rauha ainoastaan levähdyshetki. Tämän jälkeen imperialistit alkaisivat koota voimia uuteen sotaan, uuteen yhteentörmäykseen, ja jonkun ajan kuluttua ihmiskunta saisi kokea uuden, vielä kamalamman sodan kauhut. Sotaakäyvien valtojen ryhmitys tietysti voisi jonkunverran

muutua: ne maat, jotka nyt taistelevat liittoutuneina, voivat joutua eri leireihin. Monta kertaa olemme sodan aikana nähneet sellaisia esimerkkejä. On tulossa selkkaus Japanin ja Yhdysvaltojen välillä. Mutta tiettyä on, että niinkauan kuin imperialismi pitää valtaa ja jatkuu taistelu maailman markkinain herruudesta sekä uusien siirtomaiden hankkimisesta, — niinkauan myös tulee kestämaan sotaa ja kaikki imperialistiset rauhat ovat vain uusien sotien alkuvalmistuksina.

Mutta ken sanoo »sota», se sanoo myös »vallankumous», ken sanoo »imperialistinen sota», hänen tulee tietää sen johtavan »socialistiseen vallankumoukseen». Näin selittivätkin koko maailman proletariaatin edustajat kansainvälisissä kongresseissa Stuttgartissa (v. 1907), Köpenhaminassa (v. 1910) ja Baselissa (v. 1912). He osoittivat kuinka ehdoton kapitalismin kehityksen seuraus on sota. Mutta samalla he sanoivat edeltäkäsillä hallitseville luokille, että maailman sodan johdosta nämä luokat saavat katsoa vallankumousta silmästä silmään. Stuttgartin kansainvälisen kongressin päätöslauselma velvoitti sotaa käyvien maitten työmiehet käyttämään hyväkseen sodan aiheuttamaa poliittista ja taloudellista pulaa sodan mitä pikemmin lopettaakseen ja jouduttaakseen kapitalistisen luokkaherruuden loppua, ja Baselin kongressi, joka oli kutsuttu kokoon sentähden, että Balkanilla syttynyt sota uhkasi laajentua maailman paloksi, — tämä kongressi sanoi työmiesten olevan rikollista ampua toisiaan harvainvallen etujen, kapitalistien voittojen puolesta. Se muistutti esimerkiksi Parisin kommunistia v. 1871, joka syntyi ranskalais-preussiläisen sodan jälkeen, ja Venäjän vallankumouksesta, jota yritettiin Japanin sodan jälkeen. Baselin kongressi varoitti hallitsevia luokkia sellaisesta seikkailusta. Ja toisen internationalen tunnetuimmat teoretikot alinomaan huomauttivat socialistisessa kirjallisuudessa, että maailman sotaa seuraa maailman vallankumous. Tästä kirjoitti aikoinaan Kautsky v. 1903 ilmestyneessä kirjassaan »Yhteiskunnallinen vallankumous». Toisesa, v. 1909 ilmestyneessä kirjassaan »Tie valtaan», hän myöskin kirjoitti tästä. Siitä kirjoitti myös itävaltalainen marxilainen Bauer, joka joutui Venäjälle sotavangiksi, kirjassaan »Kansallisuuskysymys ja sosialidemokratia». Hän kirjoitti: »Ranskalais-preussilaisesta sodasta seurasi Parisin kommuni, venäläis-japanilaista sotaa vuoden 1905 vallankumous, imperialistinen maailmansota on maailman socialistisen vallankumouksen alku.»